

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 20. 6. 2018 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Kantora a přísedících Evy Dvořákové a Václava Boška

takto:

Obžalovaný

D. P.,

nar. [REDACTED] okres Plzeň-jih, trvale bytem [REDACTED], okres Plzeň-jih, nyní ve vazbě v této trestní věci ve Věznici Plzeň,

uznává se vinným, že

1)

v období od 7. 2. 2016 do 28. 6. 2017 ve společně obývaném bytě nejprve na adrese [REDACTED], a poté na adrese [REDACTED], okres Plzeň-jih, denně z malicherných důvodů či zcela bezdůvodně fyzicky i psychicky napadal svou družku – poškozenou E. P., nar. [REDACTED] kterou bil rukou zejména do obličeje i dalších částí hlavy a vulgárně ji urážel výrazy jako „kundo“, „kurvo“ a „děvko smradlavá“, rovněž ji omezoval v možnosti vycházet z bytu i ve způsobu oblékání a nutil ke sběru nedopalků cigaret na veřejných prostranstvích obce Spálené Poříčí v případech, kdy neměl z jiných zdrojů k dispozici tabákové výrobky, dále

- v uvedeném období v označených bytech donutil poškozenou proti její vůli, jednak aby mu každé ráno prováděla felaci pohlavního údu až do jeho vyvrcholení, jednak s frekvencí v průměru dvakrát měsíčně k análnímu pohlavnímu styku, přičemž v případech, kdy poškozená slovně vyjádřila odpor s prováděním těchto sexuálních praktik, udeřil ji rukou do obličeje či jiné části hlavy, v dalších případech ji uvedeným způsobem fyzicky napadl ještě dříve, než takový verbální odpor vyslovila, a ve zbývajících případech si byl vědom, že poškozená se jeho požadavkům na uvedené sexuální praktiky podvoluje pouze ze strachu, že pokud by je odmítla, pak by ji opět fyzicky napadl,

- v nezjištěný den v době mezi 24. 11. 2016 a 29. 11. 2016, kdy poškozená byla ve druhém až čtvrtém měsíci těhotenství, jehož průběh nebyl lékařsky nijak sledován a nebyla tak zřejmá ani viabilita a otázka zdárného vývoje plodu, ji v bytě na adrese [REDAKCE], silou velké intenzity kopl do břicha, přestože si byl vědom, že poškozená je těhotná a že popsáním násilným jednáním u ní může vyvolat potrat, s čímž byl nejméně srozuměn,

2)

dne 28. 6. 2017 kolem 13.30 hodin v bytě na adrese [REDAKCE], okres Plzeň-jih, poté, co zjistil, že k uvedenému bytu přijeli příslušníci Policie ČR, aby jeho družku - poškozenou E. P. [REDAKCE], nar. [REDAKCE] dopravili služebním vozidlem na Obvodní oddělení Blovice, kde měla podat vysvětlení v jiné trestní věci, a poškozená mu sdělila, že policistům oznámí veškeré jeho předešlé jednání popsané pod bodem 1) výroku tohoto rozsudku, poškozené vyhrožoval, že pokud tak učiní, pak si ji najde a zabije, a danou pohrůžku vyslovil s cílem zabránit poškozené, aby jeho předešlé jednání vůči ní oznámila Policii ČR a v rámci případného trestního řízení o tomto jednání jako svědkyně vypovídala,

tedy

pod bodem 1)

- týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a takový čin páchal po delší dobu,

- násilím a pohrůžkou násilí jiného donutil k pohlavnímu styku a takový čin spáchal pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží,

- dopustil se jednání bezprostředně směřujícího ke spáchání zločinu spočívajícího v úmyslném způsobení těžké újmy na zdraví na těhotné ženě, jehož se dopustil v úmyslu takový zločin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

pod bodem 2)

pohrůžkou násilí jiného nutil, aby něco opominul, a takový čin spáchal na svědkovi v souvislosti s výkonem jeho povinnosti,

čímž spáchal

pod bodem 1)

- zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku,

- zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku,

- pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku,

pod bodem 2)

zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 145 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému** nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **6 (šesti) roků a 9 (devíti) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon uvedeného trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené E. P., nar. [redacted] okres Plzeň-jih, trvale bytem [redacted], okres Plzeň-jih, jako náhradu nemajetkové újmy částku 100.000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se jmenovaná poškozená se zbytkem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-jih podala dne 8. 9. 2017 u Okresního soudu Plzeň-jih obžalobu na D. F. pro zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b), d) trestního zákoníku na tom skutkovém základě, že v době od 6. února 2016 do 28. června 2017 ve společném bydlišti ve Spáleném Poříčí opakovaně se zvyšující se intenzitou ve velkém počtu případů působil své družce E. P. fyzické a psychické útrapy v důsledku fyzického napadání, vynucování si sexuálních praktik, v jejím neustálém omezování a vynucování si poslušnosti, přičemž dne 6. února 2016 ji v porodnici v Plzni přinutil proti její vůli podepsat revers, ačkoliv poškozená byla poučena o tom, že to odporuje správně vedené léčbě a může to vyvolat nepříznivé následky na její zdravotní stav, každé ráno ji proti její vůli nutil k orálnímu sexuálnímu styku s tím, že pokud by odmítla, ji zbije, k čemuž i nejméně v jednom případě došlo, každý večer ji za stejných okolností uvedených shora nutil k pohlavnímu styku, přibližně dvakrát v měsíci ji proti její vůli nutil k análnímu sexu a i když poškozená to pro bolest odmítala, musela se podvolit, jinak by ji zbil, opakovaně poškozenou bil pěstmi do hlavy, pokud neměl co kouřit, musela poškozená venku sbírat cigaretové nedopalky s tím, že pokud jich přinesla málo, vulgárně jí nadával a udeřil ji pěstí, pod pohrůžkou zbití jí zakazoval vycházet z bytu, zakazoval jí nosit oblečení, které se mu nelíbilo, zakazoval jí návštěvy u lékařů, nutil ji odevzdávat veškeré peníze z mateřské, v přesně nezjištěný den mezi 25. až 30. listopadem 2016, kdy poškozená byla ve 4. měsíci těhotenství, o čemž věděl, ji fyzicky napadl tak, že se rozběhl a velkou silou ji kopl do břicha a dále ji do břicha kopal nártem nohy, v důsledku čehož poškozená asi po čtyřech dnech potratila, a naposledy poškozenou napadl dne 28. června 2017, kdy ji nejdříve nadával, poté ji udeřil pěstí do hlavy a po příjezdu policie poškozené vyhrožoval, že pokud něco řekne, že ji zabije, přičemž poškozená jednání obžalovaného pocítovala jako postupně gradující fyzické a psychické týrání, pro ni již těžko snesitelné soužití s obžalovaným zamýšlela ukončit a z obžalovaného měla velký strach (č. l. 264-268).
2. Okresní soud Plzeň-jih poté, co při hlavním líčení provedl část ve věci shromážděných důkazů, usnesením ze dne 13. 2. 2018 sp. zn. 16T 26/2017 rozhodl, že podle § 222 odst. 1 trestního řádu se daná trestní věc předkládá k rozhodnutí o příslušnosti Vrchnímu soudu v Praze (č. l. 431-433). Podle odůvodnění označeného usnesení jej k uvedenému postupu vedl názor, že případ patří do věcné příslušnosti Krajského soudu v Plzni, jelikož výsledky dokazování naznačují takové

počinání obžalovaného v rámci jednání obsaženého v obžalobě, které přichází v úvahu kvalifikovat i jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Projednání právě uvedeného trestného činu přitom ve smyslu § 17 odst. 1 trestního řádu spadá do věcné a místní příslušnosti výše zmíněného krajského soudu.

3. Vrchní soud v Praze dne 6. 3. 2018 pod spisovou značkou 1Ntd 3/2018 rozhodl podle § 24 odst. 1 trestního řádu, že k projednání předmětné trestní věci je příslušný Krajský soud v Plzni (č. l. 443-445). Přiklonil se totiž k výše uvedenému závěru Okresního soudu Plzeň-jih o možné jiné právní kvalifikaci stíhaného jednání i k argumentaci, na níž je daný závěr založen, navíc doplnil, že jednání obžalovaného – konkrétně tu jeho část, jež měla záležet v razantním útoku na poškozenou v době jejího těhotenství, následkem čehož mělo u ní dojít k potratu – přichází v úvahu kvalifikovat i jako zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku.
4. Zdejší soud pak ještě před zahájením hlavního líčení upozornil mimo jiné obžalovaného, že jeho počinání popsané v obžalobě může být posuzováno podle přísnějších ustanovení trestního zákoníku, konkrétně jako zločiny znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) trestního zákoníku.
5. V průběhu hlavního líčení soud provedl veškeré důkazy, které podle jeho názoru reálně mohly přispět k objasnění věci. Na jejich základě vzal za prokázaný následující skutkový stav.
6. Poškozená E. P., která po část svého života až do doby zletilosti žila v dětském domově, v minulosti navázala partnerský vztah s P. F., jenž je bratrem obžalovaného D. F., z jejich vztahu se v letech 2011 až 2014 narodily tři děti, v tomto období obžalovaný žil se svou tehdejší družkou V. M. Někdy v roce 2014 či 2015 poškozená ukončila vztah s P. F., který byl poměrně konfliktní, a začala žít v partnerském vztahu s obžalovaným, novou družkou P. F. se naopak stala V. M. Poškozená s obžalovaným poměrně často střídali místa svého pobytu, nejpozději od doby narození jejich společného syna S. dne 6. 2. 2016 začali žít v bytě rodičů obžalovaného (M. a I. F.) na adrese [redacted], okres Plzeň-jih, kde měli společně se synem S. k dispozici jeden z pokojů daného bytu. V neznámý den na jaře 2017 se poté přestěhovali do bytu na adrese [redacted], který užívali bratr obžalovaného P. F., jeho družka V. M. a jejich děti, kteří zde poškozené, obžalovanému a společnému synovi poskytl k užívání jeden z pokojů.
7. Jak již bylo zmíněno, dne 6. 2. 2016 se poškozené ze vztahu s obžalovaným narodil syn S. Třebaže poškozená měla v souvislosti s jeho porodem určité zdravotní problémy, obžalovaný ji přiměl, aby podepsala revers a ještě téhož dne opustila i se synem porodnici. Již před narozením syna nebyl vztah poškozené a obžalovaného ideální, docházelo mezi nimi k verbálním konfliktům a obžalovaný na poškozenou občas i fyzicky zaútočil, nešlo však o napadání soustavné. Situace se ale podstatně změnila po narození S. Obžalovaný od té doby poškozenou ve výše uvedených bytech, v nichž společně žili, z malicherných důvodů či zcela bez příčiny soustavně slovně i fyzicky napadal. Jeho každodenní verbální útoky záležely zejména ve vulgárních urážkách za použití výrazů jako „kundo“, „kurvo“ či „děvko smradlavá“, stejně častá fyzická agrese měla zase podobu bití poškozené rukou do různých částí těla, zejména do obličeje a ostatních oblastí hlavy. Vedle toho obžalovaný v případech, kdy mu došlo cigarety (zejména marihuanové), poškozenou nutil, a to zejména v ranních hodinách, aby mu zajistila nedopalky cigaret, které pak poškozená takto musela sbírat na veřejných prostranstvích Spáleného Poříčí a přinést obžalovanému. Jinak obžalovaný poškozené velmi často zakazoval, aby sama opouštěla dům, v této souvislosti žádal po svých rodičích a posléze po V. M., aby dohlédli na to, že

poškozená tento jeho zákaz neporuší, v některých případech jí zase umožnil z bytu a domu vyjít (kupříkladu z důvodu návštěvy lékaře) jen za podmínky, že ji bude doprovázet. Poškozenou také často omezoval ve způsobu jejího oblékání, zejména jí zakazoval nosit oděvní svršky, které pokládal za vyzývavé, jako krátké a přiléhavé kalhoty či tílka. Veškerého dosud uvedeného jednání se dopouštěl až do 28. 6. 2017.

8. Po celé uvedené období, tedy od 7. 2. 2016 do 28. 6. 2017, si obžalovaný ve shora označených bytech na poškozené proti její vůli rovněž vynucoval orální a anální sex. Poškozená mu musela každé ráno ústy sát pohlavní úd až do jeho vyvrcholení, v průměru dvakrát do měsíce také musela strpět, aby na ní vykonal anální sex. Obžalovaného přitom opakovaně upozorňovala, že se jí tyto sexuální praktiky příčí a jsou jí nepříjemné, obžalovaný ale na takové její případné výhrady vždy reagoval tím, že ji zase fyzicky napadl zejména úderem rukou do obličeje či jiné části hlavy, poškozená se proto pak jeho požadavku podvolila. U orálního sexu ji v případech, kdy ráno ještě spala a on byl již vzhůru, probudil tím, že ji opět udeřil do hlavy s pokynem, aby jej ústy sexuálně uspokojila. V důsledku tohoto opakovaného násilného počínání obžalovaného se pak poškozená již mnohdy obávala dát najevo svůj odpor a požadavku obžalovaného na uvedené sexuální praktiky se podvolovala pouze ze strachu, že pokud by je odmítla, pak by ji opět fyzicky napadl, což bylo zřejmé i obžalovanému. Mezi poškozenou a obžalovaným v daném období docházelo i k pohlavnímu styku formou soulože, která poškozené sice ne vždy byla po chuti, nicméně svůj odpor v tomto směru nedávala zřetelně najevo.
9. V přesně nezjištěné době koncem léta či počátkem podzimu 2016 poškozená v rámci vztahu s obžalovaným opět otěhotněla. Po zjištění této skutečnosti ji oznámila obžalovanému i dalším členům jeho rodiny, jeho rodiče nad tím vyjadřovali svou nelibost. Poškozená proto plánovala, že podstoupí umělé přerušení těhotenství, obžalovaný jí v této souvislosti hrozil, že „to z ní vykope“. Průběh těhotenství poškozené nebyl lékařsky nijak sledován, není tak jasné, jaká byla viabilita (životaschopnost) plodu v těle poškozené, stejně tak není zřejmá ani otázka zdárného vývoje tohoto plodu. Nezjištěného dne v době mezi 24. 11. 2016 a 29. 11. 2016, kdy poškozená byla ve druhém až čtvrtém měsíci tohoto těhotenství, obžalovaný poškozenou v bytě, kde tehdy žili, tedy na adrese [REDAKCE], opět fyzicky napadl. V rámci tohoto útoku ji mimo jiné cíleně kopl silou velké intenzity do břicha, přestože si byl vědom, že tím může u poškozené vyvolat potrat, s čímž byl nejméně srozuměn. Po několika dnech u poškozené došlo k potratu, tedy k vypuzení plodu z jejího těla. Ačkoli je pravděpodobné, že tento potrat byl zapříčiněn uvedeným násilným jednáním obžalovaného proti břichu poškozené, nelze takový závěr učinit jednoznačně a bez pochybností.
10. Třebaže poškozená opakovaně uvažovala o ukončení společného soužití s obžalovaným, případně se k tomu snažila podnikat i některé konkrétní kroky, až do 28. 6. 2017 se k tomu neodhodlala jednak ze strachu z obžalovaného, jednak z obavy, že by jí obžalovaný a jeho rodina neumožnili mít ve výchově jejich společného syna S [REDAKCE], na nějž byla silně fixována.
11. Dne 28. 6. 2017 nedlouho po poledni (kolem 13.30 hodin) obžalovaný poškozenou v bytě na adrese [REDAKCE], opět slovně a fyzicky napadl. V průběhu těchto útoků k domu, v němž je umístěn zmíněný byt, přijeli příslušníci Policie ČR, kteří prošetřovali majetkovou trestnou činnost, z níž byl podezřelý obžalovaný, aby odtud dopravili na služebnu poškozenou za účelem podání vysvětlení v souvislosti s uvedenou majetkovou trestnou činností, poškozená se totiž na základě předešlých předvolání sama nedostavila. Po zjištění, že k jejich bydlišti přijeli zmínění policisté, poškozená obžalovanému sdělila, že jim již oznámí veškeré jeho jednání vůči ní. Obžalovaný reagoval vyslovením pohružky, že pokud tak učiní, pak si ji najde a zabije, smyslem této jeho hrozby bylo zabránit poškozené, aby jeho předešlé jednání vůči ní oznámila Policii ČR a v rámci případného trestního řízení o tomto jednání jako svědkyně vypovídala. Krátce poté k bytu přišli daní policisté, kteří zde vyzvedli poškozenou a služební

vozidlem s ní odjeli na Obvodní oddělení v Blovicích, kde jim poškozená vylicila jednání, jehož se obžalovaný vůči ní dopouštěl. Ještě téhož dne v 18.40 hodin byl obžalovaný zadržen policejními orgány v bytě svých rodičů, kam se v mezidobí přemístil.

12. U poškozené se v důsledku počínání obžalovaného (v případné kombinaci s násilným jednáním, které se vůči ní předešle dopouštěl jeho bratr P. F. v době, kdy s ním žila v partnerském vztahu) rozvinuly četné příznaky syndromu týrané ženy. Tato psychická porucha se u ní konkrétně vyznačovala absolutní podrobností vůči obžalovanému (i jeho širší rodině), otupělostí, rezignací, pocitem ztráty životních perspektiv, sníženým sebevědomím, nejistotou, ztrátou respektu k vlastní osobě, utlumenou reaktivitou vůči širšímu sociálnímu okolí a zablokováním vyjadřování vlastních negativních emocí. Ke vzniku posttraumatické stresové poruchy ale u poškozené nedošlo.
13. Obžalovaný se výše popsaného jednání vůči poškozené dopouštěl ve stavu přičetném, jeho schopnosti rozpoznat protiprávnost svého počínání a toto počínání ovládnout byly plně zachovány.
14. Uvedená skutková zjištění soud učinil ze svědeckých výpovědí poškozené E. P., Bc. J. T., J. S., H. B. H., I. S., M. K., MUDr. K. H. a J. N., úředních záznamů o vysvětlení podaných M. H. a M. Z., protokolu o zadržení obžalovaného, protokolu o prohlídce těla poškozené s fotodokumentací, zprávy Městského úřadu v Blovicích, Odboru sociálních věcí a zdravotnictví, lékařských zpráv týkajících se poškozené, odborného vyjádření z oboru zdravotnictví, oddělení porodnictví a gynekologie, znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, oddělení psychiatrie (zpracovaného ve vztahu k obžalovanému) a znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, oddělení psychiatrie, specializace klinická psychologie (zpracovaného ve vztahu k poškozené).
15. Obžalovaný D. F. se po zahájení trestního stíhání v rámci výsledku před policejním orgánem (č. l. 51-54) omezil na strohé prohlášení, že „trestnou činnost odmítá“ a že „ničeho se nedopustil“, poté využil práva nevypovídat.
16. Při následném vazebním zasedání konaném v souvislosti s návrhem státního zástupce na jeho vzetí do vazby (č. l. 36-38), stejně jako při hlavním líčení před Okresním soudem Plzeň-jih (č. l. 306-307) i před zdejším soudem (č. l. 487-489) byl obžalovaný již sdílnější a vypovídal. Vyjadřoval se ke svým současným i minulým osobním poměrům, v této souvislosti z jeho výpovědi vyplynulo, že nejprve žil s V. M. jako svou družkou, zatímco jeho bratr P. F. měl partnerský vztah s poškozenou, posléze začal žít s poškozenou a jeho bratr naopak navázal vztah s V. M., obžalovaný také popsal, kolik dětí se z toho kterého vztahu narodilo (on měl s V. M. čtyři děti a poškozená a jeho bratrem tři, s poškozenou má jednoho syna S.). S poškozenou žili nejprve v Plzni „na ulici“, poté na různých místech podle toho, kde byla práce. Již před narozením jejich syna začali žít u jeho rodičů na adrese [redacted], posléze se přestěhovali do bytu jeho bratra P. F. a V. M. na adrese [redacted], kde pobývali až do doby jeho zadržení Policií ČR, v každém z těchto bytů měli s poškozenou a synem S. k dispozici svůj pokoj. Jde-li o stíhané jednání, obžalovaný opakovaně popřel, že by poškozenou soustavně a intenzivně fyzicky napadal, při výsledku v rámci výše uvedeného vazebního zasedání (poté, co byl upozorněn, že na těle poškozené byly zaznamenány hematomy) pouze připustil, že poškozenou občas uhodil dlaní do čela, takto ji udeřil i v den, kdy k nim do bytu přijeli policisté v souvislosti s šetřením jiné věci, při obou výpovědích v hlavním líčení pak připouštěl již jen jeden případ úderu poškozené otevřenou dlaní do čela, a to v den zmíněného příjezdu policistů, důvodem daného úderu bylo, že poškozená v bytě neuklízela a nevařila podle jeho představ. Stejně tak

17. Výše popsany obsah výpovědí obžalovaného tedy dokládá, že obžalovaný z okolností popsanych v obžalobě a současně i ve výrokové části tohoto rozsudku toliko připustil, že v období a v letech, jak je specifikováno ve skutkové větě výroku o vině rozsudku, žil s poškozenou E. P. jako svou družkou ve společné domácnosti. Právě uvedená okolnost je zřejmá i z celé řady dalších provedených důkazů (jak těch, které podporovaly obhajobu obžalovaného, tak těch, které jej naopak ze stíhaného jednání usvědčovaly), zejména svědeckých výpovědí poškozené E. P., Bc. J. T., J. S., H. B. H., J. S., S. K., M. F., I. F., P. F. a V. M. i zprávy Městského úřadu v Blovicích, Odboru sociálních věcí a zdravotnictví. Ve vztahu k naznačené okolnosti se uvedené důkazy částečně rozcházejí pouze u otázky přesnějšího určení doby, kdy se poškozená s obžalovaným přestěhovali z bytu rodičů obžalovaného (na adrese [redacted]) do bytu bratra obžalovaného P. F. a jeho družky V. M. (na adrese [redacted]), nicméně vesměs z nich vyplývá, že se tak stalo někdy v průběhu jara 2017. Svědectví poškozené E. P., M. F., I. F., P. F., V. M. a částečně i Bc. J. T. pak ve vzájemné shodě i ve shodě s výpovědí obžalovaného bezesporu prokazují jednak okolnost, že poškozená s obžalovaným a jejich nezletilým synem S. měli v obou výše zmíněných letech k dispozici jeden pokoj, jednak skutečnost, že v minulosti poškozená žila původně v partnerském vztahu s bratrem obžalovaného P. F. a někdy v roce 2014 či 2015 navázala vztah s obžalovaným, zatímco P. F. po čase začal žít s dřívější partnerkou obžalovaného V. M. Z těchto důkazů se shodně podává, že poškozená s obžalovaným spolu nejprve žili mimo rodinu F., v jejichž péči ponechali své děti z předchozích vztahů (tedy které měla poškozená s P. F. a obžalovaný s V. M.), zdržovali se v Plzni i na dalších místech, nejpozději od narození jejich společného syna S. pak začali opět žít u rodiny F. (nejprve u rodičů obžalovaného a poté u jeho bratra P. F.). Výpověď obžalovaného a svědectví poškozené E. P., M. F. a I. F. také ve vzájemném souladu prokazují, že poškozená byla po část svého života až do své zletilosti v dětském domově, po nabytí zletilosti začala žít s bratrem obžalovaného P. F. (a posléze i s obžalovaným), přičemž v době soužití s bratrem obžalovaného a posléze i s obžalovaným se téměř nestýkala se členy své vlastní rodiny. U všech uvedených okolností se

tedy provedené důkazy nijak významněji nelišily, naopak v zásadě mezi sebou korespondovaly. Není tudíž o nich sporu, soud se proto jimi v dalších pasážích odůvodnění při popisu jednotlivých důkazů již nebude blíže zabývat.

18. Ve vztahu k otázce, zda se vůči poškozené dopustil stíhaného jednání, naproti tomu obžalovaný zaujal rezolutně popěrný postoj, jak je zřejmé z jeho výše uvedených výpovědí. V jeho prospěch vypovídali především jeho blízcí příbuzní – matka M. F. (č. l. 79-83, 527-528), otec I. F. (č. l. 62-67, 526-527), bratr P. F. (č. l. 69-74, 532-533) a družka jmenovaného bratra V. M. (97-102, 533-534). Všichni uváděli, že obžalovaný poškozenou slovně ani fyzicky nikdy nenapadal, nijak ji neomezoval a ani jinak se k ní nevhodně nechoval. U poškozené si nevšimli jakýchkoli škrábanců, modřin či jiných poranění (svědek I. F. v přípravném řízení ve spojitosti s otázkou na danou okolnost současně poznamenal, že poškozené „se stačilo jen dotknout a hned měla modřinu, taky to mohla mít od psa, kluk má amerického staforda“), také neznamenali nic, co by i jen náznakem svědčilo, že ji proti její vůli nutí k nějakým sexuálním praktikám. Podle jmenovaných svědků to naopak byla poškozená, kdo obžalovaného často vulgárně urážel a vyvolával s ním konflikty, obdobně se chovala i v předešlém vztahu s P. F., na něhož dokonce útočila i fyzicky, svědci M. F. a I. F. v této spojitosti dokonce tvrdili, že poškozená svým vulgárním chováním terorizovala celou jejich rodinu. Současně všichni tito svědci zejména ve výpovědích při hlavním líčení uváděli, že poškozená byla silně žárlivá a že ani v jednom z bytů se prakticky nepodílela na chodu domácnosti, téměř neuklízela, nevařila ani se řádně nestarala o syna S., vedla v jejich rodině pohodlný až lenivý život. Svědci také uváděli, že jim nebylo a není známo, že by poškozená po porodu syna S. byla znovu těhotná a že by potratila, všichni v této spojitosti upozorňovali, že poškozená si v dané době pravidelně půjčovala od M. F. hygienické potřeby (menstruační vložky), svědkyně M. F. a V. M. také popřely, že by s nimi poškozená jakkoli řešila proběhlý potrat. Svědci M. F. a I. F. ale současně připustili, že posléze jmenovaný svědek dával poškozené zřetelně najevo, že si nepřeje, aby byla opět těhotná, svědkyně V. M. zase konstatovala, že v jednom případě na žádost poškozené šla k jejímu lékaři pro jakousi zprávu, jež souvisela s jejími problémy s krví, tuto zprávu pak svědkyně předala poškozené. Svědek I. F. v souvislosti s porodem nezletilého S. také konstatoval, že po tomto porodu poškozenou v porodnici vyzvedával pouze on, obžalovaný u toho nebyl, i s lékaři tedy tehdy hovořil svědek, nikoli obžalovaný, poškozená porodnici opouštěla zcela dobrovolně. Svědkyně V. M. zase připustila, že v létě 2017 na čas odešla od P. F. do azylového domu, toto chování ale označila za „přehánku“, dříve o takovém odchodu neuvažovala, pobyt si zařizovala sama, ze svědectví P. F. se v tomto směru ale podává, že to byl on, kdo inicioval daný dočasný pobyt V. M. v azylovém domě (neboť „měl strach, že by se taky mohlo něco dít, chtěl být sám“). Poněkud rozporně se oba tito svědci vyjadřovali také k otázce, zda byli přítomni nějakému konfliktu mezi poškozenou a obžalovaným v den, kdy následně došlo k zadržení obžalovaného – V. M. tvrdila, že se u takového konfliktu nenacházela, neboť v dané době v bytě vůbec nebyla (a o konfliktu se dozvěděla až následně od sousedů), zatímco P. F. uváděl, že daného dne došlo v jimi společně obývaném bytě k hádce mezi obžalovaným a poškozenou, přičemž právě proto on s V. M. a dětmi odešli ven, aby si to obžalovaný a poškozená „mohli vyříkat“.
19. Další svědkyní, jejíž výpověď vyznívala ve prospěch obžalovaného, byla S. K. (č. l. 547-548), jež podle svého vyjádření od počátku ledna 2017 obývá jeden z bytů v domě na adrese [redacted], tedy v domě, v němž žijí i rodiče obžalovaného a po většinu rozhodného období zde žili i poškozená s obžalovaným. I tato svědkyně, která je, jak vyplynulo z její výpovědi, v přátelském vztahu s rodinou F., zejména M. F. (ostatně svědkyně také připustila, že ji k hlavnímu líčení osobním vozidlem dopravil I. F.), uváděla, že ze svého bytu ani přímo v bytě F., kam docházela obden na návštěvu, nikdy

nezaregistrovala žádné známky toho, že by se obžalovaný nevhodně choval k poškozené, pokud mezi nimi došlo občas ke slovní rozepři, tu vždy vyvolala poškozená, která také obžalovanému vulgárně nadávala. Svědkyně podle svého vyjádření s poškozenou také poměrně často hovořila, nikdy si na nikoho z rodiny F. nestěžovala, naopak uváděla, že je u této rodiny spokojená a ve vztahu s obžalovaným šťastná. Spokojeně také skutečně působila, bylo zřejmé, že v dané rodině nemá žádné starosti. Jde-li o otázku, zda si na poškozené všimla nějakého poranění, pak svědkyně konstatovala, že pouze jednou zaznamenala na její paži modřinu. Tu jí ale zřejmě způsobil pes bojového plemene, kterého chodila venčit a „dělala s ním kraviny, a když jí neposlechl, tak ho kopl a on se ohnal, měl na krku takový kovový obojek“, na základě toho svědkyně dovodila, že právě odtud daná modřina pochází.

20. Výše již bylo zmíněno, že všichni svědci jmenovaní v předešlých dvou bodech jsou v úzkém příbuzenském poměru k obžalovanému, respektive alespoň mají blízký vztah k rodině F. Již z tohoto důvodu je třeba k jejich svědectví přistupovat obezřetně. Navíc se nelze ubránit dojmu a značné tendenčnosti některých jejich tvrzení. Příkladem je již zmíněná nápadná shoda argumentace svědků M. F., I. F., P. F. a V. M. při jejich snaze vyvrátit či alespoň zpochybnit těhotenství poškozené – v souvislosti s danou otázkou každý z nich sám od sebe poukazoval na to, že v dané době měla poškozená užívat pravidelně každý měsíc menstruační vložky (lze přitom již nyní předeslat, že těhotenství poškozené bylo zcela jasně prokázáno, jak bude zřejmé z dalších pasáží odůvodnění). Obdobně nelze přehlédnout až úsměvně působící shodu mezi výpověďmi svědků I. F. a S. K. v otázce příčiny případných hematomů na těle poškozené (že jí je mohl způsobit pes). Upozornit je třeba taktéž na skutečnost, že zejména svědci M. F. a I. F. jednak líčili chování poškozené v rámci jejího vztahu s obžalovaným i vůči nim daleko více negativně než sám obžalovaný (lze připomenout, že ten uváděl, že jeho soužití s poškozenou bylo bez vážnějších problémů, rovněž s jeho rodiči poškozená vycházela vesměs dobře), jednak popírali některé okolnosti (uváděné v obžalobě), jejichž existenci připouštěl i obžalovaný. Takto kupříkladu obžalovaný při v pořadí první výpovědi (ve vazebním zasedání v přípravném řízení) uváděl, že poškozená řešila u ní proběhlý potrat s jeho matkou (M. F.), ta ovšem tvrdila, že o potratu poškozené nic neví, natož aby jej s ní řešila. Obžalovaný taktéž připustil, že byl po narození syna v nemocnici za poškozenou, že v této spojitosti jednal se zdravotnickým personálem (byť v této spojitosti odmítal, že by naléhal na její propuštění, a tvrdil, že se choval opačně) a že jeho otec je poté všechny z porodnice odvážel, I. F. v rámci svého svědectví ovšem uváděl, že poškozenou v porodnici vyzvedl pouze on a že obžalovaný při jejím propuštění tedy vůbec nebyl (i zde je možno již nyní upozornit, že ze zdravotní dokumentace poškozené se jasně podává, že obžalovaný byl nejen přítomen při jejím propuštění z porodnice, ale také se domáhal jejího propuštění).
21. Daleko podstatnější než skutečnosti dosud uvedené ovšem je, že obhajoba obžalovaného a potažmo i svědectví osob tuto obhajobu podporujících nemohou obstát jako přesvědčivé a hodnověrné ve světle dalších provedených důkazů, které podle názoru soudu spolehlivě a bez jakýchkoli důvodných pochybností usvědčují obžalovaného z jednání popsaného ve výrokové části tohoto rozsudku.
22. Stěžejním z těchto dalších důkazů je svědectví poškozené E. P., která byla jako svědkyně vyslechnuta v přípravném řízení (č. l. 56-61) i v hlavním líčení konaném jak před Okresním soudem Plzeň-jih (č. l. 330-334), tak před zdejším soudem (č. l. 517-520). Z těchto jejích výpovědí se podává, že zpočátku bylo její soužití s obžalovaným bez větších problémů. Po čase ale začalo docházet k situacím, že obžalovaný „na ni vztáhl ruku“ a že „jí dal facku“, v této souvislosti také zmínila případ, kdy jí obžalovaný mobilním telefonem rozbil obočí (tehdy jí podle jejího vyjádření pomohl její nevlastní bratr M. K.), nicméně nešlo o napadání soustavné ani časté. Situace se ale podle poškozené výrazně změnila po narození jejich syna S.,

k čemuž došlo dne [REDAKCE]. Přestože v souvislosti s tímto porodem měla nedostatek krve a dostala transfúzi, obžalovaný ji ještě v den porodu žádal, aby revers podepsala, a to s odůvodněním, že „v jejich rodině není zvykem, aby žena po porodu zůstala v nemocnici déle než jeden den“. Poškozená se obžalovaného obávala, proto revers podepsala, třebaže sama propuštěna být nechtěla a lékaři ji upozorňovali na možná zdravotní rizika, primáři tehdy jako důvod sdělila, že má doma tři nezaopatřené děti. Od té doby ji obžalovaný každodenně z nejrůznějších příčin nebo i bezdůvodně fyzicky napadal, většinou ji bil rukou sevřenou v pěst do obličeje a dalších částí hlavy, těmto jeho útokům se bránila jen tím, že se snažila rukama krýt. Vedle toho jí nadával a urážel vulgárními výrazy takového charakteru, jak je uvedeno ve výroku rozsudku. Obžalovaný byl podle poškozené často pod vlivem drog, prakticky každý den užíval marihuany, zhruba jedenkrát za dva týdny pak pervitin, uvedené drogy si pořizoval mimo jiné z její mateřské, kterou byla nucena mu odevzdávat. Přímo z důvodu získání této její sociální dávky ji sice nenapadal, ovšem v důsledku jeho celkového chování vůči ní mu ji předávala, respektive posléze mu ji nechala zasílat na jeho účet. Pokud obžalovaný neměl „co hult“, zejména ráno, pak pro něj musela jít sbírat „vajgly“ zejména marihuany, ty hledala ve městě na místech, na která jí poslal, a pokud je nepřinesla anebo měl pocit, že jich je málo, pak ji zase zbíl. Jinak jí zakazoval, aby sama vycházela z bytu, a to patrně proto, aby někomu nesdělila, že ji bije. Poškozená proto z obavy, aby ji nebil, „ven téměř nevycházela“, respektive „ven moc nechodila“. Také jí zamezoval v tom, aby sama chodila k lékaři, zejména ne ke gynekologovi, a to s odůvodněním, že „nemá co chlap jí koukat do rozkroku“. Pokud již šla k lékaři se synem, pak ji obžalovaný doprovázel. Zakazoval jí rovněž nosit takové oděvní součásti, jako krátké sukně či kalhoty a tílka. Každé ráno pak poškozená podle svého vyjádření musela obžalovanému provádět orální sex až do jeho vyvrcholení, třebaže mu sdělovala, že „se jí z toho zvedá kufr“. Pokud by tak neučinila, pak by ji zbíl, k čemuž také docházelo v situaci, kdy jeho požadavek na uvedenou sexuální praktiku odmítla. Také se stávalo, že když se obžalovaný probudil dříve než ona, pak ji začal bít do hlavy se slovy „jak to, že ještě není dole“, míněno u jeho pohlavního údu. Vedle toho po ní obžalovaný v průměru dvakrát do měsíce, zpravidla když byl pod vlivem pervitinu, požadoval i anální pohlavní styk. Tomuto jeho požadavku se opět vždy musela podvolit, třebaže mu sdělovala, že „je jít to nepříjemné“, že „to nechce“ a že „ji to bolí“. Obžalovaného však tyto jeho námitky nezajímaly, a pokud se snažila takový pohlavní styk odmítnout, pak ji zase začal bít. Každý večer také musela mít s obžalovaným „normální sex“, v této souvislosti z výpovědi poškozené vyplynulo, že ačkoli ji ani tento sex často nebyl po chuti a podrobila se mu z celkové obavy z obžalovaného, tento svůj odpor či nechut' k souloži nedávala nijak výrazně či zřetelně najevo. O shora popsaném jednání obžalovaného, zejména o tom, že ji soustavně fyzicky napadá, věděli podle vyjádření poškozené rodiče obžalovaného (M[REDAKCE] a I[REDAKCE] F[REDAKCE]), jeho bratr P[REDAKCE] F[REDAKCE] i družka tohoto bratra V[REDAKCE] M[REDAKCE], kteří někdy byli i očitými svědky jejího fyzického napadení, přesto nijak nezasáhli a situaci neřešili. Matka obžalovaného jí v této souvislosti tvrdila, že v minulosti, když měla ještě malé děti, byla svým manželem také bita, P[REDAKCE] F[REDAKCE] a V[REDAKCE] M[REDAKCE] zase v případě, že ji obžalovaný začal fyzicky napadat, vzali děti a odešli z bytu. Členové rodiny F[REDAKCE] ji také hlídali, aby společně se synem S[REDAKCE] neopustila společnou domácnost s obžalovaným, s V[REDAKCE] M[REDAKCE] mohla jít občas ven před dům. Poškozená se dále vyjadřovala ke svému dalšímu těhotenství a následnému potratu v době soužití s obžalovaným. V daném směru uvedla, že otěhotněla patrně koncem srpna 2016, neboť od září 2016 již neměla menstruaci, navíc později navštívila s jiným zdravotním problémem (bulkou v podpaží) svého praktického lékaře MUDr. H[REDAKCE], jenž jí dělal náběry, podle kterých měla zvýšenou hladinu HCG. O těhotenství informovala obžalovaného, věděli o něm i další členové rodiny F[REDAKCE]. Obžalovaný na uvedenou informaci reagoval sdělením, že jej to nezajímá, jeho rodiče ale dávali najevo svou nelibost, pokládali již za ostudu, že „se v rodině rodí tolik dětí“. Poškozená tak v listopadu 2016 plánovala potrat, v této spojitosti hodlala navštívit psychologa. Obžalovaný to však odmítal, sdělil jí, že „to z ní raději vykope“. Po několika dnech pak v rámci jejího dalšího fyzického napadení se rozběhl a silou velké intenzity ji kopl do břicha. Zhruba po třech či čtyřech dnech se jí v noci udělalo zle, začal jí z vagíny téct proud krve

a vypadl z ní kus masa. Vzbudila proto obžalovaného, jenž jí ovšem vynadal a udeřil, poté vzbudila jeho matku, která „se na to podívala“ a pak jí oznámila, že měla potrat. Asi po dvou dnech z ní vypadly další kusy masa, které viděly i matka obžalovaného a V. M. Obžalovaný jí zakázal navštívit jejího lékaře MUDr. H., proto za ním šla V. M., která jej o uvedené situaci informovala a která pak od jmenovaného lékaře přinesla zprávu, v níž se doporučovala hospitalizace poškozené. Obžalovaný i jeho matka po seznámení s touto zprávou sdělili, že „to vypadá, jako by v rodině byla týraná“, proto poškozená musela zprávu roztrhat. K okolnostem, za nichž věc oznámila dne 28. 6. 2017 policejním orgánům, poškozená konstatovala, že daného dne měla jít na policejní výslech týkající se vloupání do kotelny, jehož se dopustil obžalovaný, na tento výslech byla předešle již dvakrát předvolána, obžalovaný jí v tom ale vždy zabránil. V uvedený den ji obžalovaný zase slovně i fyzicky napadl, nebyl totiž spokojen s tím, jaký mu připravila oběd, ona volala o pomoc. V této chvíli přišel P. F., který je upozornil, že přijela policie. Poškozená v návaznosti na to sdělila obžalovanému, že „už všechno řekne policii“, na což obžalovaný reagoval pohrůzkou, že pokud to učiní, pak „si ji najde a zabije“, přesto poškozená následně policistům na oddělení oznámila, čeho se vůči ní obžalovaný dopouštěl. Poškozená v rámci svého svědectví dále uvedla, že situaci dlouhodobě psychicky nezvládala, od obžalovaného a jeho rodiny chtěla odejít již v době po porodu S. (na jiném místě své výpovědi také poznamenala, že v dané době krátkodobě žili, respektive snažili se žít v Chocenické Lhotě, kde ale nebyly vhodné podmínky pro výchovu nezletilého syna), neodhodlala se k tomu ale zejména proto, že obžalovaný a jeho rodina jí hrozili, že v takovém případě nedostane nezletilého syna do péče, a v této spojitosti ji upozorňovali, že „již nechala tři děti“ (které měla s P. F. a které poté, co začala žít s obžalovaným, zůstaly v péči P. F. a potažmo jeho rodičů). Z téhož důvodu také měla po dlouhou dobu strach jednání obžalovaného vůči ní oznámit jiné osobě či orgánu a situaci s nimi řešit. V době soužití s obžalovaným sice docházelo k návštěvám ze strany pracovníků OSPODu (orgánu sociálně právní ochrany dětí), nicméně s nimi zpravidla hovořila matka obžalovaného, případně sice i ona, ale v přítomnosti matky obžalovaného. Pouze v jednom případě matka obžalovaného umožnila, aby s uvedenými pracovníky hovořila v obývacím pokoji bytu, sociální pracovníci tehdy mimo jiné sdělila, že „chce odejít, ale že má strach“. K době následující po oznámení činu poškozená uvedla, že žije na utajeném místě v azylovém domě, v důsledku soužití s obžalovaným má psychické problémy, jednou navštívila psycholožku, byla také v kontaktu se znalkyní, jež ve vztahu k ní vypracovala v projednávané věci posudek, jinak ale k psychologovi ani psychiatrovi nedochází, není léčena ani medikamentózně, brala pouze léky na spaní. Má stále obavu z obžalovaného i jeho rodiny. Musela rovněž vyhledat pomoc stomatologa pro obtíže s chrupem, a to zejména pro zanedbanou zubní hygienu z doby, kdy žila s obžalovaným, léčila se také pro problémy s krví, což podle jejího názoru může mít i souvislost s výše zmíněným potratem (v této souvislosti také předložila lékařské zprávy, jež jsou založeny na č. l. 425-427, 530). Nyní (jak uvedla při v pořadí poslední výpovědi) je již opět v kontaktu se svou rodinou, která jí také pomáhá.

23. Soud záměrně popsal obsah svědectví poškozené E. P. podrobněji, aby bylo zřejmé, že jde o klíčový důkaz, který svým obsahem přímo a jednoznačně usvědčuje obžalovaného z takového jednání, jaké je popsáno ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku. Právě proto, že se jedná o důkaz zásadní pro posouzení viny obžalovaného, musel se soud důkladně zabývat otázkou jeho hodnověrnosti. Shledal přitom, že věrohodnost svědectví poškozené není ničím podstatným narušena, proto je namíste z něj při rozhodování o vině obžalovaného vycházet. Tento závěr opírá o následující argumenty.
24. Jak bylo v odůvodnění rozsudku již zmíněno, poškozená byla v procesním postavení svědkyně v dané věci vyslechnuta opakovaně. Mezi jejími výpověďmi se nevyskytují zásadní či podstatné rozpory, poškozená vylíčila rozhodné skutkové okolnosti vždy shodně či obdobně. Pokud se nějaké rozdíly v jejích postupně učiněných výpovědích vyskytly, pak šlo o neshody celkem

bezvýznamné, navíc logicky vysvětlitelné odstupem času od popisovaných událostí a s tím souvisejícím přirozeným procesem zapomínání. Její svědectví lze proto označit za konzistentní. Obsah toto svědectví pak soud pokládá za detailní, přesvědčivý a neobsahující žádné zjevné vnitřní logické rozpory.

25. Neméně podstatnou je skutečnost, že podle provedeného dokazování na straně poškozené absentuje jakýkoli rozumný důvod, který by ji mohl vést ke křivému obvinění obžalovaného. Ostatně sám obžalovaný v rámci svých výpovědí v průběhu trestního řízení ani netvrdil, že u poškozené je dán nějaký racionální motiv k jeho smyšlenému obvinění (lze připomenout, že uváděl, že jeho vztah s poškozenou byl bez vážnějších problémů). Pouze nadnesl hypotetickou možnost, že u poškozené mohlo dojít k opětovnému citovému vzplanutí k jeho bratrovi P. F., s nímž v minulosti žila, a současně mohla žárlit na jeho současnou partnerku V. M.. Ovšem žádný z provedených důkazů - včetně svědeckých výpovědí členů rodiny P. a poškozené (z jejíž výpovědi naopak vyplynulo, že soužití s P. F. v minulosti ukončila mimo jiné proto, že ji fyzicky napadal) - pro právě uvedenou eventualitu ani náznakem nesvědčí, ostatně sám obžalovaný ji označil za ničím nepodloženou domněnku. Nicméně i pokud by k naznačené situaci došlo (a znovu nutno zdůraznit, že tomu tak zjevně nebylo), pak by nepravdivé obvinění obžalovaného poškozenou ve snaze získat přízeň jeho bratra P. F. nejen postrádalo jakýkoli smysl, ale bylo by dokonce kontraproduktivní. Z provedených důkazů totiž jasně vyplývá, že pro rodinu P. je charakteristický velmi silný pocit sounáležitosti jejích členů, pojí je úzké citové vazby, což platí i pro vztah obžalovaného a jeho jmenovaného bratra. Poškozené tedy muselo být zřejmé, že obviněním obžalovaného ze stíhaného jednání vyvolá velice silnou nevraživost rodiny P. (včetně bratra obžalovaného) vůči svojí osobě (a tuto nevraživost také vyvolala, jak bylo zřejmé z vystupování členů této rodiny před soudem a vůbec v průběhu celého trestního řízení), přičemž jestliže by šlo o obvinění smyšlené, tato nevraživost by byla o to větší. Jeví se tedy absurdním, že možným motivem pro nepravdivé obvinění obžalovaného mohla být snaha poškozené obnovit dřívější partnerský vztah s jeho bratrem P. F.. V odůvodnění rozsudku již bylo také zmíněno, že svědci M. F., I. F., P. F. a V. M. ve svých výpovědích tvrdili, že poškozená je osobou značně žárlivou, čímž se patrně snažili naznačit (byť výslovně to neuváděli), že i to mohla být okolnost pro její křivé obvinění obžalovaného v dané věci. Pomine-li soud skutečnost, že z výpovědi poškozené ani ostatních provedených důkazů (včetně psychologického znaleckého posudku vztahujícího se k její osobě, jímž se soud bude zanedlouho zabývat) taková vlastnost poškozené rozhodně neplyne, pak obžalovaný ani jeho jmenovaní příbuzní ve svých výpovědích opět netvrdili nic, co by třeba jen naznačovalo, že žárlivost poškozené na obžalovaného byla opodstatněná (obžalovaný ostatně sám výslovně uvedl, že poškozené nikdy nevěrný nebyl). Upozornit je nutno též na okolnost, že jmenovaní příbuzní obžalovaného ve svých výpovědích tvrdili, že poškozená, byť vyvolávala konflikty s obžalovaným, v jejich rodině vedla celkem pohodlný a bezstarostný život. Pokud by tomu tak skutečně bylo a pokud by se obžalovaný vůči ní stíhaného jednání nedopouštěl (jak také tvrdil), pak by logicky neměla mít důvod k nespokojenosti, natož k nepravdivému a smyšlenému obvinění obžalovaného.

26. V souvislosti s dosud uvedeným je třeba poukázat také na v odůvodnění již zmíněnou okolnost, že poškozená část svého dětství až do své zletilosti strávila v dětském domově, poté začala žít a řadu let žila v rodině P., se svými vlastními příbuznými se téměř nestýkala. Obžalovaný a jeho blízcí příbuzní tak pro ni představovali jakousi náhradní rodinu, v rámci které navíc žily i její děti, které měla z dřívějšího vztahu s P. F.. Soud také již zmínil, že poškozená si musela být vědoma, že pokud oznámí policejním orgánům stíhané jednání obžalovaného, pak tím vyvolá nevraživost obžalovaného a potažmo celé jeho rodiny, v důsledku čehož pak ztratí v této rodině, v níž dlouhodobě žila, jakékoli zázemí i možnost být ve styku s dětmi, které má z dřívějšího vztahu s P. F. (a jež má sice v péči jmenovaný, nicméně poškozená k nim

má nepochybně zachován určitý citový vztah, jak ostatně také opakovaně deklarovala ve své výpovědi). Jestliže se tedy za této situace rozhodla k obvinění obžalovaného ze stíhaného jednání, pak k tomu musela mít velmi silný a pádný důvod. Z toho, co bylo vysvětleno výše (že na straně poškozené není dán rozumný a akceptovatelný důvod ke krivému obvinění obžalovaného), je zřejmé, že takovým důvodem mohlo být stěžejně něco jiného, než že obžalovaný se takového jednání vůči ní skutečně dopouštěl.

27. Již v přípravném řízení provedla znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, detailní psychologické vyšetření a zkoumání osobnosti poškozené, doplňující vyšetření uskutečnila v řízení před Okresním soudem Plzeň-jih (zejména se zaměřením na otázku, zda presumované jednání obžalovaného zanechalo na její psychice následky), tato znalkyně pak byla vyslechnuta před označeným okresním soudem i před zdejší soudem (zde předešle vždy byla přítomna i svědeckému výslechu poškozené), kde okolnosti konstatované v písemném posudku potvrdila a v návaznosti na kladené dotazy je blíže rozvedla a upřesnila. Veškeré její závěry (č. l. 184-201, 335-339, 370-386, 520-522), o jejichž správnosti soud nemá důvod pochybovat, lze shrnout následovně.
28. Intelektové schopnosti poškozené jsou podle znalkyně nevyrovnané. Její názorový intelekt se pohybuje nejméně v dobré normě. Její verbální schopnosti jsou kolísavé, nízký stupeň vykazují mimo jiné při orientaci v sociálních situacích, celkově vzato se pohybují v horním pásmu podprůměru. Poškozená má poměrně dobrou slovní zásobu i komunikační schopnosti, také její paměťové schopnosti nejsou nijak zasaženy a odpovídají jejímu věku, je tedy schopna zapamatovat si prožitý děj a následně jej dostatečně přesně reprodukovat. Její obecná věrohodnost není narušena. Totéž platí o hodnověrnosti specifické (tedy o hodnověrnosti vztahující se k projednávané věci). Posledně uvedený závěr znalkyně opírá o konzistentnost výpovědi poškozené (jak těch, které učinila v rámci svědeckých výslechů, tak těch, které uskutečnila před znalkyní), její líčení děje na sebe logicky navazují a zapadají do celkového dějového rámce, jednotlivé okolnosti popisuje jazykem odpovídajícím jejím intelektovým schopnostem, její výpovědi obsahují i podrobnosti, poškozená v nich líčí své prožitky a zamýšlí se nad motivy jednání jednotlivých osob. Z psychologického hlediska je také pochopitelné její chování a reakce na životní poměry během soužití s rodinou F██████, a to vzhledem k tomu, jaké postavení jí umožnili její partneři v této rodině (nejprve F██████ F██████ a posléze i obžalovaný). V této souvislosti znalkyně poukázala na okolnost (jež se podává i z provedeného dokazování a již shora zmínil i soud), že poškozená po podstatnou část svého života vyrůstala v dětském domově, kde se žádné okolnosti praktického života nenaučila. Následně již začala žít v rodině F██████, v níž spatřovala zázemí, po kterém patrně toužila, u této rodiny byla původně přijata vlídně a přátelsky, zpočátku se zde tedy cítila dobře. Postupem doby poškozená podle názoru znalkyně přijala pravidla, která v rodině panovala, následně i po delší dobu snášela příkoří ze strany obžalovaného, podrobovala se jemu i jeho rodině, k čemuž byla disponována vlastním nedostatečným zázemím, značnou naivitou, nedostatkem sociálního úsudku, neprůbojností, sklonem ke zvýšené podrobnosti a sníženým odhodláním se situaci vzepřít. Během soužití s obžalovaným, ale i v průběhu předešlého vztahu s jeho bratrem F██████ F██████, si vybudovala přesvědčení, že rodině F██████ nemůže uniknout a jedinou možností je podrobit se jejím požadavkům. Pouze její krajní vysílení a zřejmě i stupňující se intenzita výpadů obžalovaného způsobily, že se začala zajímat o řešení své situace. Jde-li o vztah poškozené k obžalovanému v době jejich partnerského vztahu, poškozená si obžalovaného podle znalkyně zpočátku zřejmě idealizovala, spatřovala v něm muže, jenž se k ní bude chovat dobře, ani tehdy ale zřejmě nešlo o silný citovaný vztah, jednalo se spíše o zalíbení, po kterém však nenásledovala láska a stabilní pozitivní vztah, ale strach poškozené z obžalovaného a vlastnický přístup obžalovaného k ní. Znalkyně u poškozené neodhalila sklony ke konfabulacím či lhavosti ani jejich případné motivy, tedy ani motiv, který by ji mohl vést k podání nepravdivé výpovědi vůči obžalovanému. Její citové vazby k obžalovanému podle vyšetření ochladly a poškozená je neobnoví, znalkyně v této

spojitosti opět zdůraznila, že nezjistila jakoukoli skutečnost nasvědčující snaze poškozené se obžalovanému pomstít. Podle jejího názoru chce z dřívější situace (života v rodině F████████) uniknout a postavit se na hlavní nohy. Projevuje značný strach z celé rodiny F████████, má také obavu, že budou usilovat o jejího syna, jehož chce vychovávat bez vlivu této rodiny. Ve vztahu ke svým starším dětem (které má s P████████ F████████) je u poškozené již zřejmá její rezignace, vychází z toho, že tyto děti jsou „jejich“ a že ona se nemůže podílet na jejich výchově.

29. Během soužití v rodině F████████ se u poškozené podle znalkyně rozvinuly četné příznaky syndromu týrané ženy, jako jsou absolutní podrobnost vůči obžalovanému (i jeho širší rodině), otupělost, rezignace, pocit ztráty životních perspektiv, snížené sebevědomí, nejistota, ztráta respektu k vlastní osobě, utlumená reaktivita vůči širšímu sociálnímu okolí a zablokování vyjadřování vlastních negativních emocí. Na vzniku uvedeného syndromu se podílelo počínání obžalovaného, nicméně svůj vliv mohl mít i její dřívější vztah s bratrem obžalovaného a celková atmosféra v rodině F████████. Třebaže popsány symptomy syndromu týrané ženy se vyskytují také u posttraumatické stresové poruchy, u poškozené podle znalkyně ke vzniku této vážnější poruchy nedošlo. Dalším typickým a významným znakem posttraumatické stresové poruchy totiž jsou epizody opakovaného ožívání prožitého traumatu v dotírajících vzpomínkách či snech, které se objevují na pozadí emočního otupení a vyhýbání se činností a vjemům, které postiženému připomínají prožitá traumata, tyto hlavní příznaky u poškozené zjištěny nebyly. Ani znalkyně nemá poznatky, že by poškozená byla v pravidelné péči psychologa či psychiatra a že by byla medikamentózně léčena. Je ale značně sociálně zranitelná, má pocit, že rodina F████████ jí zničila život, porovnává se, jaká byla v době, než začala žít v této rodině, a svůj současný stav hodnotí jako žalostný a obává se budoucnosti, bude třeba jí poskytovat péči sociálních pracovníků do doby, než sama dosáhne přiměřeného zapojení do života. Silným motivem ale pro ni ale může být její syn S████████, z pozdějších vyjádření znalkyně (zejména doplnku jejího posudku) se pak podává, že sociální situace poškozené se zlepšuje - při pobytu v azylových domech těží z kontaktu se sociálními pracovníky, jejichž rady často potřebuje, na radu dalších žen pobývajících v daných domech si založila facebookový profil, kde se seznámila s mužem, s nímž udržuje kontakt a také se s ním již setkala, byť se snaží být v tomto směru opatrná, také navázala a rozvinula vztahy s některými členy své rodiny.
30. Obsah právě popsaného znaleckého posudku tak dokládá, že z psychologického hlediska nese svědectví poškozené o stíhaných skutcích rysy hodnověrnosti, tedy že poškozená popisovala ve svých výpovědích takové počínání obžalovaného, které bylo odrazem reality. Znalkyně samozřejmě nemůže činit (a také nečinila) kategorický závěr, zda došlo k počínání obžalovaného, které bylo předmětem trestního řízení, nicméně z psychologického pohledu hodnotila, jak se poškozená při popisu projednávaných událostí (které učinila mimo jiné v řízení před soudem a jimž byla znalkyně přítomna) i při vyšetření chovala a projevovala, tyto její projevy pak posuzovala v kontextu zjištěných osobnostních charakteristik poškozené. Po komplexním vyhodnocení uvedených skutečností učinila výše popsané závěry. Ty soud považuje za logické, přesvědčivé a náležitě zdůvodněné.
31. Konečně je třeba zdůraznit, že svědectví poškozené coby klíčový důkaz pro závěr o vině obžalovaného v řadě směrů zapadá do kontextu skutečností, jež vyplynuly z dalších provedených důkazů. Svědectví poškozené tedy nebylo osamoceným důkazem, ale mnohé okolnosti v něm obsažené byly potvrzovány – ať již přímo, nepřímo či zprostředkovaně – zmíněnými dalšími důkazy. Konkrétně lze uvést následující.
32. Ještě týž den, kdy poškozená věc oznámila policejním orgánům (za okolností popsaných v jejím svědectví i v úředních záznamech o vysvětlení podaných M████████ H████████ a M████████ Z████████, o kterých se soud blíže zmíní níže) a kdy byl zadržen obžalovaný (jak dokládá protokol o jeho zadržení č. l. 28-30), tedy 28. 6. 2017, došlo k prohlídce těla poškozené.

Z protokolu o tomto úkonu a související fotodokumentace (č. l. 3-10) se podává, že na těle poškozené se nacházely dva hematomy v obličeji (jeden nad levým okem, druhý v pravé spánkové části), otok ve vlasové části hlavy, čtyři hematomy na dolních končetinách (tři v oblasti stehen a jeden na lýtku) a dva hematomy na horních končetinách (jeden na pravém předloktí a druhý pod levým ramenem).

33. Právě popsaný stav poškozené tedy celkem jasně podporuje její výpověď, že byla předmětem opakovaných a častých fyzických útoků ze strany obžalovaného. Naproti tomu vznik uvedených poranění (s ohledem na jejich četnost a lokalizaci) lze více než stěží vysvětlit způsobem uváděným obžalovaným, tedy že poškozenou jen ojediněle udeřil dlaní do čela.
34. Soud měl k dispozici v odůvodnění již zmíněnou detailní zprávu Odboru sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu v Blovicích (dále také jen „sociální odbor“) na č. l. 224-226, jako svědkyni pak vyslechl i pracovníci tohoto odboru Bc. J. T. (č. l. 546-548), která uvedenou zprávu vyhotovila. Z těchto důkazů plyne, že daný sociální odbor začal provádět šetření v rodině F. v únoru 2016 v souvislosti s upozorněním Mulačovy nemocnice v Plzni, že poškozená krátce po porodu syna S. opustila na vlastní riziko označenou nemocnici a ačkoli se měla po dvou dnech opět dostavit, neučinila tak. Pracovníkům sociálního odboru (z nichž jednou vždy byla svědkyně Bc. J. T.) v průběhu uvedeného měsíce určitou dobu trvalo, než se zorientovaly, kdo s kým a na jaké adrese ve Spáleném Poříčí v dané rodině vlastně žije v partnerském vztahu. V rámci toho řešily i anonymní oznámení, že poškozená se v polovině února 2016 s nezletilým S. odstěhovala do Chocenické Lhoty, kde poškozenou nezastihly, zjistily ale, že zde není vhodné prostředí k výchově nezletilého, jedna žena jim sdělila, že poškozená zde pouze přespává a poté se vrací do Spáleném Poříčí, při následném jednání ve Spáleném Poříčí v rodině F. jim poškozená uvedla, že chce od této rodiny odejít a bydlet v Chocenické Lhotě, k čemuž ale nedošlo jednak z důvodu zmíněné nevhodnosti prostředí, jednak proto, že rodiče obžalovaného chtěli situaci řešit sami a zaručili, že dohlédnou na výchovu nezletilého. Poté proběhly ve dnech 2. 3. 2016, 8. 6. 2016 a 9. 2. 2017 kontroly sociálních pracovníků na adrese [redacted] (kde žili mimo jiné obžalovaný s poškozenou a rodiče obžalovaného), poškozená se při všech těchto šetřeních projevila ve vztahu k nezletilému S. jako řádně pečující matka, žádné nedostatky v tomto směru zjištěny nebyly, sama poškozená nicméně bývala bledá a vyhublá, u všech těchto návštěv byla přítomna i matka obžalovaného. K prvnímu z těchto šetření (2. 3. 2016) došlo na základě dalšího anonymního oznámení, podle něhož mělo docházet k fyzickým útokům na poškozenou, poškozená tehdy skutečně měla viditelné hematomy v obličeji, z tohoto důvodu požádala svědkyně Bc. J. T., aby mohla hovořit s poškozenou o samotě, což jí matka obžalovaného umožnila. Jmenovaná svědkyně tehdy nabízela poškozené pomoc za účelem zajištění azylového bydlení, poškozená pomoc odmítla a tvrdila, že jí nikdo neublíží a poranění si způsobila pádem, což ovšem podle svědkyně nepůsobilo nijak přesvědčivě a věrohodně. Při poslední návštěvě v daném bytě (9. 2. 2017) rodiče obžalovaného uváděli, že vše je v pořádku, pouze si poškozená s obžalovaným hledají nové bydlení, poškozená ale při následném hovoru, který opět na žádost sociálních pracovníků proběhl bez matky obžalovaného, na základě jejich dotazu již připustila, že v rodině vůči ní dochází k násilí, ovšem blíže se k tomu nechtěla vyjádřit, byla jí opět nabídnuta pomoc při řešení situace, k čemuž poznamenala, že to zváží. Dne 21. 4. 2017 pak poškozená telefonicky kontaktovala pracovníci sociálního odboru o pomoc s nalezením azylového bydlení. Poté, co se poškozená a obžalovaný přestěhovali do bytu na adrese [redacted], již v tomto bytě probíhaly podstatně častější osobní kontakty mezi poškozenou a sociálními pracovníky, zejména Bc. J. T. Těchto schůzek se vedle poškozené účastnila také V. M. (druška P. F.), schůzky vždy probíhaly bez přítomnosti a vědomí jejich partnerů (tedy obžalovaného a jeho bratra P. F.), poškozená dávala najevo obavu, aby se o nich obžalovaný nedozvěděl. Obě chtěly od svých partnerů odejít, při jednáních poškozená líčila, že obžalovaný ji fyzicky napadá a zakazuje jí, aby sama vycházela z

bytu, přičemž V. M. má za úkol jí hlídat, V. M. všechny tyto poškozenou uváděné informace potvrzovala. Po incidentu ze dne 28. 6. 2017 a následném zahájení trestního stíhání obžalovaného byl poškozené i s nezletilým S. zajištěn pobyt v několika azylových domech vždy s utajenou adresou, neboť poškozená projevuje značný strach z rodiny F. (v této spojitosti svědkyně Bc. J. T. poznamenala, že i další osoby, s nimiž v rámci svého zaměstnání přicházejí do styku, vyjadřují obavy z uvedené rodiny), pracovníce sociálního odboru s ní nadále intenzivně spolupracují, mají z několika zdrojů informace, že rodina obžalovaného se opakovaně snažila zjistit místo jejího současného pobytu. Poškozená nyní již žije v podnájmu na utajené adrese, i nadále řádně pečuje o nezletilého syna. Jde-li o V. M., ta v minulosti chtěla od rodiny F. odejít opakovaně, a to z důvodu „špatného zacházení ze strany F. F.“, v této spojitosti spolupracovala s pracovníci sociálního odboru.

35. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že výpověď nestranné svědkyně Bc. J. T. a jí vyhotovená písemná zpráva Odboru sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu v Blovicích daleko spíše podporují verzi poškozené (podle které se obžalovaný vůči ní dopouštěl stíhaného jednání) než verzi obžalovaného a osob mu příbuzných a blízkých (podle které se poškozené nic zlého ze strany obžalovaného ani jiných členů jeho rodiny nedělo). Obsah uvedených důkazů totiž dokládá, že poškozená opakovaně projevila snahu opustit prostředí, v němž žila s obžalovaným, byť v tomto směru byla nejistá, váhavá a nerozhodná, důvodem této její snahy bylo – jak pracovníci sociálního odboru postupem doby sdělila nejen poškozená, ale taktéž V. M. – násilné a omezující chování, jehož se vůči ní dopouštěl obžalovaný, v jednom případě také pracovníce sociálního odboru přímo zaznamenaly na těle poškozené poranění zjevně svědčící o takovém počínání obžalovaného. Zmíněná nejistota, váhavost a nerozhodnost poškozené a okolnost, že pracovníci sociálního odboru se začala svěřovat a spolupracovat s nimi až postupem času jsou plně vysvětlitelné jejím postavením ve vztahu s obžalovaným a potažmo v rodině F., jak toto postavení vyplývá z její výpovědi, znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, a v některých směrech nakonec i ze svědectví Bc. J. T. a jí vyhotovené písemné zprávy Odboru sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu v Blovicích. Kromě toho je třeba upozornit, že postoj poškozené zmíněný v předešlé větě se projevoval zejména v době, kdy kontroly ze strany pracovníků sociálního odboru probíhaly ještě v bytě na adrese [redacted], kde uvedeným kontrolám vždy byla přítomna matka obžalovaného, jež vystupovala velmi aktivně a jež sice ve dvou případech ponechala poškozenou se sociálními pracovníci o samotě, nicméně stále byla přítomna v bytě (poté, co se kontakty uskutečňovaly již v bytě na adrese [redacted], kde jim přítomen nikdo z rodiny F. nebyl a tato rodina o nich ani nevěděla, byla poškozená již vůči pracovníkům sociálního odboru daleko sdílnější a otevřenější). Svědectví Bc. J. T. a jí vyhotovená písemná zpráva navíc přispívají k již dříve konstatovanému závěru o účelovosti, tendenčnosti a nehodnověrnosti svědecké výpovědi V. M. (a potažmo i svědeckých výpovědí osob blízkých obžalovanému). V této spojitosti lze poznamenat, že dané dva důkazy současně naznačují, že situace V. M. v jejím vztahu s F. F. může být do určité míry obdobná takovému postavení, jaké měla poškozená při soužití s obžalovaným (což také mohlo být důvodem toho, jakou podobu měl obsah její svědecké výpovědi v dané věci). Nicméně další úvahy v tomto směru jsou bezpředmětné, neboť uvedená okolnost není předmětem nynějšího trestního řízení.
36. Ze skutečností rozebraných v předešlých dvou bodech současně plyne, že soud nesdílí názor obhajoby prezentovaný v průběhu řízení i v závěrečné řeči obhájce, podle kterého svědectví poškozené obsahuje podstatné rozpory se svědeckou výpovědí Bc. J. T. Ostatně obhajoba v této spojitosti zmiňovala pouze dvě okolnosti. První z nich se týká otázky, že podle obhajoby poškozená podle svého vyjádření neměla vůbec možnost hovořit o samotě

s pracovníci sociálního odboru, což výpověď svědkyně Bc. J. T. a jí vyhotovená písemná zpráva vyvracejí. V této souvislosti je ovšem třeba upozornit, že i poškozená uváděla, že jí bylo matkou obžalovaného umožněno hovořit s uvedenými pracovníci o samotě (viz její výpověď u hlavního líčení před zdejším soudem), byť podle její výpovědi se tak stalo pouze jednou, zatímco svědkyně Bc. J. T. a jí vyhotovená zpráva se zmiňují o dvou případech. Tento nesoulad o počtu případů, kdy poškozená v době, kdy s obžalovaným žila v bytě jeho rodičů, měla možnost hovořit o samotě s pracovníci sociálního odboru, pak rozhodně nelze pokládat za podstatný či snad dokonce zásadní, a to zvláště v situaci, kdy poškozená se v rámci svých výpovědí vyjadřovala k celé řadě okolností, jevů a událostí v průběhu poměrně dlouhého časového období (a bylo by tak spíše s podivem, aby si každou takovou okolnost, jev a událost zapamatovala a vybavila do detailu přesně). K dalšímu argumentu obhajoby, že poškozená ve své výpovědi uváděla, že v průběhu soužití s obžalovaným nemohla nikam chodit či cestovat, zatímco z výpovědi svědkyně Bc. J. T. i jí zpracované zprávy vyplývá, že poškozená se po určitou krátkou dobu zdržovala v Chocenické Lhotě, lze uvést následující. Je pravdou, že některá vyjádření poškozené obsažená v jejích výpovědích působí tak, že dům, v němž žila s obžalovaným a dalšími členy jeho rodiny nemohla vůbec opouštět (kupříkladu v přípravném řízení v té pasáži výpovědi, kde popisovala, že jí obžalovaný zakázal chodit k lékařům, zejména ke gynekologovi, návazně uvedla, že „tedy nikam nechodila“). Nicméně z celkového kontextu jejího svědectví plyne, že z domu vycházela, byť jen sporadicky (viz její vyjádření zmíněná již v rámci popisu jejích výpovědí, že „ven téměř nevycházela“, respektive „ven moc nechodila“), poškozená také zmiňovala i některé konkrétní situace, kdy k tomu docházelo (například když šla s V. M. a dětmi před dům anebo když navštívila lékaře MUDr. H.). Poškozená se dokonce zmínila (při výpovědi v hlavním líčení) i o situaci, že po narození syna S. po určitou dobu žila v Chocenické Lhotě, kde ale nebylo vhodné prostředí pro tohoto syna, v téže výpovědi také hovořila o tom, že již v této době chtěla od obžalovaného odejít (byť tyto okolnosti v této výpovědi ani ve výpovědích předešlých blíže nerozebírala).

37. Jako svědci byli vyslechnuti i H. B. H. (č. l. 85-89, 524-525), I. S. (č. l. 109-113, 525) a J. S. (č. l. 115-119, 525-526), kteří obývají byty v domě na adrese [redacted], tedy v domě, kde po druhou část rozhodného období žili také poškozená a obžalovaný (společně s P. F., V. M. a řadou dětí).
38. Prvně jmenovaná svědkyně k otázce jejich soužití konstatovala, že obžalovaný se k poškozené „nechoval moc dobře“, byl výbušný, svědkyně slyšela, jak poškozené nadává, „do kurev a sviní neměl daleko“, z jejich bytu se také ozývaly rány odpovídající „mlácení o zem nebo o zeď“. Svědkyně I. S. k dané otázce obdobně prohlásila, že z bytu F. byly často slyšet hlasité hádky, hádali se obžalovaný s poškozenou i V. M. s P. F., poškozená, již zná již od mala, na svědkyni působila poněkud „zakřiknutě, jako by se bála“. Pokud obě uvedené svědkyně spatřily poškozenou mimo byt, pak vesměs tehdy, když seděla s V. M. před domem s dětmi, anebo jak jde po schodech domu. Poranění na ní nezaznamenaly, ovšem v této souvislosti poznamenaly, že si jí nikdy neprohlížely. K incidentu z konce června 2017 svědkyně uvedly, že z bytu F. byl slyšet velmi hlasitý slovní konflikt mezi poškozenou a obžalovaným, H. B. H. zaznamenala, že obžalovaný křičel na poškozenou, že „jí dá přes držku“, byla také slyšet rána, jako „když něco spadne na zem“, poškozená křičela, „ať ji nechá“, obžalovaný jí nadával, také I. S. zaznamenala, že poškozená křičela bolestí a volala o pomoc. Při tomto konfliktu podle obou svědkyň na místo přijeli policisté, během konfliktu také z domu vyšli P. F. s V. M.
39. Taktéž svědek J. S. podle své výpovědi z bytu F. neustále slyšel slovní rozepře mezi obžalovaným a poškozenou, hlasitě se projevoval zejména obžalovaný. Při setkání s poškozenou minimálně ve dvou případech zaznamenal, že má v obličeji a na ruce modřiny, k čemuž mu na jeho dotaz sdělila: „Tak jsem asi zase zlobila“ anebo „To víte, nebyla jsem

hodná“. Poškozená i V [redacted] M [redacted] za svědkem podle jeho vyjádření často chodily do bytu, aby si odtud zatelefonovaly anebo zde připravily jídlo, obě si přitom stěžovaly na soužití se svými partnery, v této souvislosti se zmiňovaly, že poškozená od obžalovaného „dostává za uši“, řešily také možnost odejít do azylového domu, poškozená působila „ustrašeně“.

40. Z popsanych výpovědí H [redacted] B [redacted] H [redacted], I [redacted] S [redacted] a J [redacted] S [redacted], u nichž soud neshledal žádné okolnosti zpochybňující jejich věrohodnost, se tedy podává, že jmenovaní sice nebyli očitými svědky napadení poškozené obžalovaným (ostatně k těmto útokům podle poškozené docházelo vždy ve vnitřních prostorách bytu, v němž žili), avšak slyšali z bytu obžalovaného a poškozené takové zvukové projevy, které svědčily o verbálních a v některých případech i fyzických útocích obžalovaného na poškozenou, svědek J [redacted] S [redacted] také zaznamenal na poškozené poranění odpovídající takovým fyzickým útokům, což mu ostatně poškozená i sama naznačila. S těmito okolnostmi plynoucími z výpovědí uvedených svědků koresponduje i způsob, jakým poškozená podle svědků I [redacted] S [redacted] a J [redacted] S [redacted] působila („zakřiknutě, jako by se bála“, respektive „ustrašeně“). Je tedy zřejmé, že svědectví H [redacted] B [redacted] H [redacted], I [redacted] S [redacted] a J [redacted] S [redacted] taktéž podporují výpověď poškozené. Jen na okraj lze také poznamenat, že výpovědi svědkyň H [redacted] B [redacted] H [redacted] a I [redacted] S [redacted] rovněž prokazují, že nejméně první části napadení poškozené obžalovaným dne 28. 6. 2017 byla přítomna i V [redacted] M [redacted] (jež tuto okolnost ve svém svědectví odmítala a i v dalších směrech vypovídala ve prospěch obžalovaného).
41. Obhajoba v závěrečné řeči dovozovala, že svědek J [redacted] S [redacted] měl sexuální vztah s poškozenou či se o něj alespoň pokoušel, čímž se zřejmě snažila zpochybnit nestrannost anebo i věrohodnost tohoto svědka. Vycházela patrně ze svědeckých výpovědí M [redacted] F [redacted] a S [redacted] K [redacted], z nichž první uvedla, že od S [redacted] K [redacted] se doslechla, že ta spatřila dvakrát poškozenou se svědkem J [redacted] S [redacted] na ulici a v jednom případě, jak poškozená vystupuje z jeho vozidla, sama S [redacted] K [redacted] v této souvislosti ve své výpovědi konstatovala, že viděla, jak poškozená vystupuje z automobilu, ve kterém seděl jiný muž. Pomine-li soud jistý rozpor ve vyjádřeních obou svědkyň (S [redacted] K [redacted] hovořila pouze o nějakém muži, nikoli přímo o J [redacted] S [redacted]), není tak zřejmé, z čeho M [redacted] F [redacted] vyvodila, že šlo právě o J [redacted] S [redacted]), pak i pokud by k takovým setkáním mezi poškozenou a svědkem J [redacted] S [redacted] došlo (tedy pokud by dvakrát byli spolu spatřeni na veřejnosti a jednou ve vozidle), pak z toho ještě pochopitelně nelze dovozovat, že mezi nimi musel být vztah uváděný obhajobou (ostatně sám svědek J [redacted] S [redacted] připouštěl, že poškozená za ním do bytu docházela, ovšem rozhodně nikoli z takových důvodů, které naznačovala obhajoba). Navíc a zejména již z dosud uvedeného jasně plyne, že výpověď svědka J [redacted] S [redacted] rozhodně není jediným důkazem, nýbrž jedním z řady důkazů podporujících svědectví poškozené, s nimiž je přitom také v souladu.
42. K okolnostem, za nichž poškozená věc oznámila Policii ČR, se v rámci úředních záznamů o podaných vysvětleních (které byly v hlavním líčení přečteny postupem podle § 211 odst. 6 trestního řádu) vyjadřovali policisté M [redacted] H [redacted] (č. l. 129-133) a M [redacted] Z [redacted] (č. l. 134-138). Z těchto vysvětlení se podává, že jmenovaní dne 28. 6. 2017 po poledni přijeli služebním vozidlem k domu, kde tehdy žili poškozená a obžalovaný (tedy k domu na adrese [redacted]), důvodem bylo, aby převezli na Obvodní oddělení Blovice k podání vysvětlení poškozenou, a to v souvislosti s majetkovou trestnou činností, z níž byl podezřelý obžalovaný. Po příjezdu zaslechli silný hluk a křik vycházející z bytu F [redacted], před domem spatřili P [redacted] F [redacted] a V [redacted] M [redacted]. Poté, co zakleпали na dveře uvedeného bytu, jim otevřel zjevně rozčilený obžalovaný, jemuž oznámili, že se dostavili z důvodu výsledku poškozené v souvislosti s šetřením zmíněné majetkové trestné činnosti. Obžalovaný jim sdělil, že ji zavolá, poté z jednoho z pokojů vyšla poškozená, jež působila vystrašeně a plakala. Jmenovaní policisté se jí dotázali, zda s nimi půjde na výslech, poškozená odpověděla kladně. Obžalovaný jí v této souvislosti řekl něco ve smyslu, že „je nasraná nebo rozrušená, ať tam nepovídá kraviny“ (jak uvedl M [redacted] H [redacted]),

nebo: „Doufám, že když jsi v takovémhle stavu, tak že tam všechno nevyžvaníš“ (jak uvedl M. Z.), když s ní poté scházeli ze schodů, obžalovaný na ni ještě zakřičel: „Víš, jak máš mluvit“. Cestou na obvodní oddělení poškozená mlčela, plakala a stále působila vystrašeně, takto se chovala i na oddělení, teprve po chvíli jim vše vyličila (ty pasáže vyjádření jmenovaných policistů, v nichž popisují skutečnosti sdělené jim poškozenou, nejsou procesně použitelné, poněvadž v zásadě představují obsah vysvětlení podaného poškozenou v nyní projednávané věci ve smyslu § 158 odst. 3 písm. a) trestního řádu, proto soud tyto části jejich vyjádření citovat ani nebude). Oba policisté se dále vyjadřovali k dalším úkonům, na nichž v posuzované věci participovali, v této souvislosti M. Z. konstatoval, že v době přítomnosti poškozené na oddělení, když již byl vydán souhlas se zadržením obžalovaného, několikrát volali členové rodiny F. a intenzivně se zajímali o to, kdy poškozená z oddělení již bude moci odejít. Jmenovaný policista dále uvedl, že poškozená jej žádala o kontakt na M. K., který je synem přítele její matky a v minulosti jí již jednou měl pomoci a kterého daný policista dobře zná, M. K. pak na oddělení přijel a přivezl jí nějaké věci. Tyto poslední M. Z. uváděné okolnosti potvrdil ve své svědecké výpovědi i M. K. (č. l. 91-95), který dále doplnil, že s poškozenou na oddělení hovořil, zběžně mu vyličila, jakého jednání se obžalovaný vůči ní dopouštěl (jak je zřejmé z výpovědi svědka, toto jednání mu popsala, byť jen velmi stručně, v zásadě shodně s tím, co pak uváděla jako svědkyně v průběhu trestního řízení), poškozená byla podle svědka v této době rozrušená, neustále plakala a vzlykala. Tento svědek se dále vyjadřoval i k situaci, kdy někdy v létě 2015 pomohl poškozené, která byla zraněná, přičemž toto poranění jí měl způsobit buď obžalovaný anebo jeho bratr (z toho, co v tomto směru uvedla poškozená, plyne, že šlo o obžalovaného), tato okolnost ale není součástí stíhaného jednání, není proto třeba se jí blíže věnovat.

43. Výše uvedená vysvětlení příslušníků Policie ČR M. H. i M. Z. a svědecká výpověď M. K. tedy mimo jiné popisují takový psychický stav poškozené krátce poté, co podle jejího svědectví (i podle svědectví H. B. H. a I. S.) došlo k poslednímu z fyzických a verbálních útoků ze strany obžalovaného, který celkem jasně nasvědčuje závěru, že soužití s obžalovaným vnímala silně negativně (což pak nepřímou potvrzuje, že obžalovaný se vůči ní dopouštěl stíhaného jednání), M. K. ostatně v této době takové počinání také popsala. Vysvětlení obou policistů o tom, jak se obžalovaný slovně projevoval vůči poškozené v době, kdy s ní odcházeli z bytu k výslechu, také nepřímou podporují tu část výpovědi poškozené, v níž popisovala, že obžalovaný ji krátce předtím vyhrožoval ve snaze zabránit jí, aby policistům oznámila, jakého počinání se vůči ní dopouštěl. Telefonáty rodiny F., o nichž hovořil M. Z., pak zjevně dokládají zneklidnění obžalovaného z déletrvající přítomnosti poškozené na policejním oddělení, k čemuž by měl stěžejní důvod, pokud by se vůči poškozené nedopouštěl závažného jednání.
44. Další důkazy pak zejména potvrzují, že poškozená byla v rozhodném období těhotná a došlo u ní k potratu (tedy potvrzují okolnosti, které v rámci svědectví uváděla poškozená a které naopak popírali či alespoň zpochybňovali obžalovaný i jeho příbuzní a blízcí).
45. Prvním z těchto důkazů je svědecká výpověď MUDr. K. H. (č. l. 531-532), jenž od října 2016 působí jako praktický lékař ve Spáleném Poříčí. Podle jeho vyjádření jej dne 24. 11. 2016 navštívila poškozená, tehdy u něj v ordinaci byla poprvé, důvodem byla bulka na prsu, měla obavu, zda nejde o nádoru. Působila úzkostně, zmiňovala se o tom, že je ve složité rodinné situaci, také uváděla, že je možná těhotná. Svědek u ní tehdy provedl odběry, jejichž zkoumáním byla posléze zjištěna zvýšená hladina HCG, což s vysokou mírou pravděpodobnosti svědčilo pro závěr o jejím těhotenství, v této souvislosti pak telefonicky kontaktoval poškozenou, aby se dostavila, což se ale nestalo. Poté jeho ordinaci navštívila žena, která uváděla, že je kamarádkou poškozené, a která oznámila, že poškozená měla krvácení a že z ní cosi vypadlo, tento popis podle svědka nasvědčoval možnému potratu. Proto svědek oné ženě sdělil, že je potřeba, aby se

poškozená dostavila k němu anebo do nemocnice, vystavil pro poškozenou také lékařskou zprávu, kterou poté předal dané ženě. K němu se poškozená poté již nedostavila, zda absolvovala nějaké vyšetření, mu není známo. Všechny takto svědkem uváděné okolnosti jsou zřejmé také z lékařské dokumentace poškozené, kterou poskytl již orgánům přípravného řízení (č. l. 126-128), z ní se dále podává, že k návštěvě oné ženy (jíž byla, jak plyne z výpovědi poškozené, V[REDAKCE] M[REDAKCE]) v jeho ordinaci došlo dne 30. 11. 2016. Část těchto okolností (konkrétně že poškozená se v listopadu 2016 dostavila do ordinace MUDr. K[REDAKCE] H[REDAKCE], kde se mimo jiné zmiňovala o možném těhotenství, tehdy byla hubená, plačtivá a vystrašená, také hovořila o tom, že ji obžalovaný a jeho rodiče hlídají, a že po několika dnech ordinaci navštívila V[REDAKCE] M[REDAKCE], jež řešila s MUDr. H[REDAKCE] aktuální zdravotní problém poškozené) popsala ve své svědecké výpovědi i J[REDAKCE] N[REDAKCE] (č. l. 103-107), jež působí u MUDr. K[REDAKCE] H[REDAKCE] jako zdravotní sestra.

46. Již důkazy popsané v předešlém odstavci tedy podporují, byť jen na úrovni vysoké pravděpodobnosti, tvrzení poškozené o tom, že na podzim 2016 byla těhotná a došlo u ní k potratu (a jejich obsah také nepřímou dokládá, že postavení poškozené v rámci jejího vztahu s obžalovaným a potažmo v rodině F[REDAKCE] bylo takové, jaké popisovala ve své svědecké výpovědi). Toto její těhotenství i následný potrat pak definitivně potvrzuje odborné vyjádření z oboru zdravotnictví, odvětví gynekologie a porodnictví (č. l. 467-468), které soud nechal vypracovat a jehož zpracovatelce (kterou byla znalkyně z uvedeného oboru a odvětví) poskytl všechny dostupné podklady. Z něj se podává, že taková hodnota HCG (human choriogonadotropin) v séru poškozené, jaká byla zjištěna laboratorním vyšetřením (z odběru provedeného MUDr. K[REDAKCE] H[REDAKCE]), tedy 5656 IU/l, jasně prokazuje těhotenství (neboť jinak se tato hodnota HCG vyskytuje jen za přítomnosti nádorů obsahujících tkáň trofoblastu, přičemž u poškozené nic takového zjištěno nebylo), uvedená hodnota HCG odpovídá délce těhotenství v šestém až sedmém týdnu anebo posléze od sedmnáctého týdne. K velikosti a viabilitě (životaschopnosti) těhotenství se pro nedostatek dalších informací podle znalkyně není možno vyjádřit (je totiž k dispozici toliko výše již zmíněné jediné laboratorní vyšetření odběru krve u poškozené v rozhodné době a tedy i jediná hodnota HCG). Rovněž proces z konce listopadu 2016 (krvácení a vypadávání kusů tkáně z vagíny poškozené), který popisovala poškozená v rámci svého svědectví, byl podle znalkyně potratem. Jeho příčinou reálně mohlo být i násilné jednání obžalovaného také popisované poškozenou (silné kopnutí do břicha několik dní před potratem), ale také jeho další počínání taktéž uváděné poškozenou (soustavné fyzické a psychické týrání), nicméně zda toto násilné či jiné jednání obžalovaného potrat skutečně zapříčinilo, jednoznačně určit nelze.
47. Se zřetelem na svědecké výpovědi poškozené, MUDr. K[REDAKCE] H[REDAKCE], J[REDAKCE] N[REDAKCE], zdravotní dokumentaci poškozené a zejména odborné vyjádření z oboru zdravotnictví, odvětví gynekologie a porodnictví, tak soud nemá jakékoli pochybnosti (a vzal za prokázané), že poškozená byla v druhé polovině listopadu těhotná (šlo o těhotenství mezi druhým a čtvrtým měsícem, jak také plyne z daných důkazů, a obžalovaný o něm věděl, jak prokazuje svědectví poškozené) a že v této době bylo toto těhotenství ukončeno potratem. Jakkoli se jeví reálným a pravděpodobným, že násilné jednání obžalovaného popsané poškozenou (silné kopnutí do břicha, k němuž došlo někdy mezi 24. 11. 2016 a 29. 11. 2016, jak lze dovodit ze svědecké výpovědi poškozené ve spojení s lékařskými zprávami, které dokumentují její návštěvu i návštěvu V[REDAKCE] M[REDAKCE] v ordinaci MUDr. K[REDAKCE] H[REDAKCE]) anebo jiné jeho jednání popsané v bodě 1) výroku rozsudku bylo přinejmenším zčásti příčinou tohoto potratu, takovou příčinnou souvislost nelze dovodit zcela jednoznačně.
48. Soud v rámci své argumentace týkající se hodnověrnosti svědectví poškozené pokládá za vhodné poukázat i na lékařské zprávy, které se vztahují k jejímu propuštění z porodnice po porodu syna S[REDAKCE] dne [REDAKCE]. V této spojitosti je namístě připomenout, že poškozená uváděla, že

s ohledem na zdravotní komplikace nechtěla být propuštěna z hospitalizace již v den tohoto porodu a revers podepsala jen proto, že ji k tomu přiměl obžalovaný, naproti tomu obžalovaný tvrdil, že v porodnici sice v rozhodné době u poškozené byl, ovšem nenaléhal na její propuštění, ale naopak se u lékařského personálu domáhal, aby zde nadále zůstala, jeho otec I. F. dokonce tvrdil, že obžalovaný se v dané době v porodnici vůbec nenacházel, podle obžalovaného i jeho otce poškozená porodnici daného dne opustila zcela dobrovolně a na základě vlastního rozhodnutí. Jak plyne z lékařských zpráv Mulačovy nemocnice v Plzni, kde poškozená prodělala dne ■■■■■ zmíněný porod (č. l. 204-208), poškozená sice po porodu nebyla v ohrožení života ani neměla akutní zdravotní problémy, nicméně i přes poskytnuté krevní transfúze měla významný nedostatek krve a bylo u ní dáno riziko krvácivých, zánětlivých a žilních komplikací, na což byla zdravotním personálem upozorněna. Již za tohoto stavu se jeví krajně nelogickým, aby poškozená žádala o propuštění z hospitalizace a v této spojitosti podepsala revers na základě vlastního rozhodnutí a bez ovlivnění jinou osobou (jak tvrdili obžalovaný a jeho otec). Kromě toho a zejména se ve zdravotní dokumentaci výslovně uvádí, že „přítel přítomen, rovněž se domáhá dimise“, což jasně vyvrací tvrzení obžalovaného, že nepožadoval propuštění poškozené již v den porodu a naopak vyvíjel snahu, aby její hospitalizace pokračovala (a tím spíše je vyvráceno tvrzení svědka I. F., že obžalovaný při propuštění poškozené z porodnice vůbec nebyl). Je tedy zřejmé, že uvedená zdravotní dokumentace je také důkazem, který podporuje věrohodnost svědecké výpovědi poškozené (byť se týká okolnosti, kterou soud nezahrnul do skutkové věty výroku o vině, jak vysvětlí v jedné z dalších pasáží odůvodnění).

49. Nakonec je třeba upozornit na závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie (č. l. 170-177, 409-410), který byl zpracován k osobě obžalovaného. Z jeho závěrů vyplývá, že obžalovaný netrpí a ani v době činu netrpěl duševní chorobou ve vlastním slova smyslu, tedy psychózou, nebyla u něj zjištěna ani závislost na alkoholu či jiných návykových látkách. Trpí ale poruchou osobnosti emočně nestabilní se sklonem k impulzivnímu a agresivnímu jednání. I přes tuto poruchu byl v době presumovaného trestněprávního jednání schopen plně rozpoznat případnou protiprávnost svého jednání a byl je také schopen ovládat. Z psychiatrického hlediska není pobyt obžalovaného na svobodě společensky nebezpečný, zmíněná porucha osobnosti není medicínskými prostředky ovlivnitelná, proto znalkyně nedoporučila uložení žádného ochranného opatření. Obžalovaný je schopen chápat smysl trestního řízení i případně uloženého trestu.
50. Právě popsané znalecké závěry tak mimo jiné dokládají, že takové jednání, jaké je popsáno ve skutkové větě výroku o vině rozsudku, rozhodně není v rozporu, ale naopak v souladu se zjištěnou psychiatrickou charakteristikou obžalovaného.
51. Ze všech důvodů výše podrobně popsaných tak soud vyhodnotil svědeckou výpověď poškozené E. F. ■■■■■ jako věrohodnou, proto ji vzal za podklad svého výroku o vině. Uvedená výpověď ve spojení s dalšími důkazy, které jí podporují a o nichž bylo shora pojednáno, obžalovaného usvědčuje z takových jednání, jaká jsou popsána ve výrokové části rozsudku.
52. Zbývá vyjádřit se k výtisku komunikace ze sociální sítě, který v průběhu řízení soudu zaslala matka obžalovaného (č. l. 541-543). Jejím obsahem je vyznání lásky pisatelky adresované jinému muži, tuto komunikaci podle matky obžalovaného vedla poškozená se svým nynějším přítelem, což podle jejího názoru zpochybňuje, že trpí psychickou újmou. Přestože není jasné, zda jde o autentickou komunikaci poškozené na sociální síti, lze konstatovat, že i z laického hlediska je zřejmé, že psychické problémy poškozené souvisejí se syndromem týrané ženy, jak jsou popsány ve znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, rozhodně nevylučují, aby poškozená byla schopna navázat citový vztah s dalším mužem. Ostatně a zejména v odůvodnění rozsudku již bylo zmíněno, že poškozená v rámci doplňujícího psychologického vyšetření se znalkyní hovořila o tom, že v průběhu pobytu

v azylovém domě si založila facebookový profil a že na této sociální síti navázala a udržuje kontakt s mužem, s nímž se také již setkala. Psychologický znalecký posudek tedy danou informaci měl k dispozici a také se jí zabýval, zjevně přitom shledal, že pokud poškozená navázala určitý vztah s dalším mužem, pak to nekoliduje se závěrem o syndromu týrané ženy na straně poškozené. Lze proto uzavřít, že výše zmíněná komunikace na sociální síti není důkazem, který by jakkoli, natož podstatně zpochybňoval hodnověrnost jejího svědectví (které – a to je znovu nutno zdůraznit – není osamoceným usvědčujícím důkazem, ale koresponduje s celou řadou dalších důkazů).

53. Obhajoba ve věci navrhla doplnit dokazování opětovným svědeckým výsledkem poškozené F. P., což odůvodnila poukazem na rozpory mezi jejími dosavadními výpověďmi a dalšími důkazy, dále vyžádáním zprávy Městského úřadu v Blovicích o pověsti rodiny F. (s ohledem na vyjádření svědkyně Bc. J. T. o strachu obyvatel Spáleného Poříčí z této rodiny) a doplněním gynekologicko-porodnického odborného vyjádření za účelem objasnění charakteru a kvality těhotenství poškozené. Právě uvedené důkazní návrhy soud pokládá za neopodstatněné. Ve vztahu k otázce dalšího svědeckého výsledku poškozené je třeba opět upozornit, že poškozená byla v procesním postavení svědkyně vyslechnuta již celkem třikrát, a to vždy za přítomnosti obhájce obžalovaného (a v řízení před soudem i za účasti obžalovaného). Z předchozích pasáží odůvodnění rozsudku je také zřejmé, že soud nespatřuje žádné pro posuzovanou věc významné, natož zásadní rozpory mezi jejím stávajícím svědectvím a dalšími důkazy, které přímo, nepřímě či zprostředkovaně také svědčí o vině obžalovaného, tyto další důkazy jsou ve vztahu k podstatným otázkám v souladu se svědectvím poškozené. Toto svědectví jako klíčový usvědčující důkaz pochopitelně koliduje s popěrným stanoviskem obžalovaného obsaženým v jeho výpovědi i s výpověďmi svědků, kteří podporují obhajobu obžalovaného, soud ovšem z důvodů, které byly v odůvodnění rozsudku vysvětleny, obhajobu obžalovaného i důkazy jí podporující vyhodnotil jako účelové, tendenční a nehodnověrné. Jde-li o pověst rodiny F. v místě jejich bydliště, soud nemá důvod pochybovat o tvrzení svědkyně Bc. J. T., že někteří obyvatelé Spáleného Poříčí projevují obavy z této rodiny (ať již je důvodem těchto obav cokoli), a to zvláště v situaci, kdy tuto okolnost v rámci svého vysvětlení zmiňoval i policista M. H. (viz č. l. 133 spisu), který taktéž zná místní poměry. Navíc a zejména pověst jmenované rodiny není předmětem trestního řízení. Jím je otázka, zda se obžalovaný dopustil stíhaného jednání, a dosavadní důkazy na tuto otázku podle přesvědčení soudu umožňují dát jednoznačně kladnou odpověď. Konečně co se týče otázky kvality a charakteru těhotenství poškozené, pak již stávající odborné vyjádření z oboru zdravotnictví, odpovědi gynekologie a porodnictví (jehož autorkou je renomované lékařka zapsaná v seznamu znalců pro daný obor a odpovědi), jasně dokládá, že z jediného údaje o hodnotě HCH lze toliko a pouze určit, v jaké fázi se zhruba toto těhotenství nacházelo v době relevantního jednání obžalovaného, naproti tomu otázku životaschopnosti a zdárného vývoje plodu při neexistenci jakýchkoli jiných lékařských informací objasnit nelze. Ostatně soud uvedenou situaci – v souladu se zásadou in dubi pro reo – vyložil ve prospěch obžalovaného, když vycházel z toho (a zahrnoval do skutkové věty výroku o vině rozsudku), že průběh těhotenství poškozené nebyl lékařsky nijak sledován a nebyla tak zřejmá ani viabilita a otázka zdárného vývoje plodu (což - vedle okolnosti, že nebyla spolehlivě prokázána příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a potratem poškozené - mělo za následek, že zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku nebyl dokonán, ale byl spáchán ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku). Se zřetelem na uvedené argumenty je soud toto názoru, že obhajobou požadované doplnění dokazování nemůže nic zvrátit na stávajících skutkových závěrech, které ve věci učinil a které jsou obsaženy ve výrokové části rozsudku. Proto návrhy obhajoby jako nadbytečné zamítl.

54. Oproti obžalobě soud provedl některé úpravy skutkového stavu. V první řadě jednání obžalovaného rozdělil na dvě části (body), které z pohledu trestního práva mají povahu samostatných skutků, z nichž první nese znaky zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí

podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku a znásilnění podle § 185 odst. 1 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku i pokusu zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku (spáchané v jednočinném souběhu), druhý pak znaky zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) trestního zákoníku (jak soud blíže vysvětlí v následujících pasážích odůvodnění). Jednání obžalovaného obsažené v každém z těchto bodů pak v souladu s výsledky dokazování popsal tak, aby ze skutkového hlediska byly vyjádřeny všechny okolnosti významné z hlediska použité právní kvalifikace. Na rozdíl od obžaloby soud do jednání pod bodem 1) nezahrnul okolnost, že obžalovaný dne 6. 2. 2016 přiměl poškozenou v porodnici podepsat krátce po porodu revers a že poškozená mu musela předávat rodičovský příspěvek. Obě tyto okolnosti sice z provedených důkazů jasně vyplývají (jak bylo v odůvodnění rozsudku vysvětleno). U první z nich je z výpovědi poškozené také zřejmé, že revers podepsala proti své vůli pro obavu z obžalovaného, nicméně způsob, jakým ji k takovému kroku přiměl, neměl charakter fyzického násilí či jakýchkoli pohrůzek, šlo spíše o přesvědčování a naléhání. U rodičovského příspěvku je zase třeba vzít v úvahu, že poškozená i její nezletilý syn S. [redacted] (jehož se uvedený příspěvek týkal) žili s obžalovaným a dalšími členy jeho rodiny ve společné domácnosti, kde měli zajištěny všechny základní životní potřeby (ostatně poškozená ani neuváděla, že by zejména syn v této souvislosti jakkoli trádal, stejně tak z výpovědi svědkyně Bc. J. [redacted] T. [redacted] se podává, že o nezletilého bylo řádně postaráno). Uvedené okolnosti - že obžalovaný přiměl poškozenou v porodnici podepsat po jejím porodu revers a že poškozená mu musela předávat rodičovský příspěvek - tedy není možno pokládat za součást týrání jako znaku skutkové podstaty trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku (jak bude tento pojem vysvětlen níže), bez významu pak jsou i z hlediska skutkových podstat ostatních trestných činů, jejichž znaky další jednání obžalovaného naplnilo. Součástí skutkové věty výroku o vině pod bodem 1) rozsudku pak není ani ta část jednání obžalovaného, jež záležela v jeho každodenních souložích s poškozenou. Jak bylo zmíněno již v té části odůvodnění, kde soud popisoval obsah svědeckých výpovědí poškozené, z jejich obsahu plyne, že ačkoli poškozená ani tento druh pohlavního styku často nebyl po chuti a podrobila se mu z celkové obavy z obžalovaného, tento svůj odpor či nechut' k souloži nedávala – a to na rozdíl od orálního a análního sexu, kde svůj odpor deklarovala opakovaně a jednoznačně - nijak zřetelně najevo. Navíc vzhledem k uvedenému lze stěží rozlišit, kdy poškozená, která žila s obžalovaným v partnerském vztahu, čehož bývá sex běžnou součástí, vnitřně se souloží souhlasila a kdy nikoli. Z popsaných důvodů tak není namístě uvedené počínání obžalovaného vnímat jako součást jednání významného z hlediska ustanovení § 185 trestního zákoníku o trestném činu znásilnění i ustanovení § 199 trestního zákoníku o trestném činu týrání osoby žijící ve společném obydlí. Jde-li o skutečnost, že nebyla jednoznačně prokázána příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného pod bodem 1) výroku rozsudku a potratem poškozené (jakkoli je pravděpodobná), tu soud objasnil již v předešlých pasážích odůvodnění rozsudku.

55. Z procesního hlediska je třeba poznamenat, že výše uvedené změny skutkového děje byly provedeny při respektování zásady obžalovací vyjádřené v ustanovení § 220 odst. 1 trestního řádu. Soud tedy obžalovaného uznal vinným takovými jednáními, jaká mu kladla za vinu podaná obžaloba, přičemž pouze upravil některé skutkové okolnosti tato jednání charakterizující, aniž by tím něco změnil na jejich podstatě.
56. Jednání pod bodem 1) skutkové věty výroku o vině rozsudku soud kvalifikoval jako dokonané zločiny týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku a znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku i jako pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, počínání obžalovaného popsané v bodě 2) výroku rozsudku pak podřadil pod skutkovou podstatu zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) trestního zákoníku. Vedly jej k tomu následující úvahy.

57. Trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí v základní skutkové podstatě podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo týrá osobu blízkou nebo jinou osobu žijící s ním ve společném obydlí. Tyto okolnosti musejí být zahrnuty úmyslným zaviněním, jak je zřejmé z ustanovení § 13 odst. 2 trestního zákoníku.
58. Podle § 133 trestního zákoníku se obydlím rozumí dům, byt nebo jiná prostora sloužící k bydlení a příslušenství k nim náležející. O společné obydlí ve smyslu ustanovení § 199 odst. 1 trestního zákoníku jde tedy mimo jiné tehdy, pokud pachatel a jeho oběť (týraná osoba) fakticky sdílejí a obývají tentýž byt, a to bez ohledu na skutečnost, z jakého důvodu tak činí a jaký je mezi nimi vztah. Osobou blízkou se pak podle § 125 trestního zákoníku rozumí příbuzný v pokolení přímém, osvojitel, osvojenec, sourozenec a partner; jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném se pokládají za osoby sobě navzájem blízké jen tehdy, kdyby újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pocítovala jako újmu vlastní. Pojem „týrání“ obsažený v ustanovení § 199 odst. 1 trestního zákoníku tento zákoník nijak nedefinuje, podle ustálené judikatury a soudní praxe se jím rozumí takové zlé nakládání s osobou blízkou nebo jinou osobou žijící s pachatelem ve společném obydlí, jež se vyznačuje vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti i určitou mírou trvalosti a dosahuje takové intenzity, aby bylo způsobilé vyvolat stav, který pocítuje postižená osoba jako těžké příkoří. Nemusí sice jít o počínání soustavné či delší dobu trvající, přičemž trvalost pachatelova jednání je nutno posuzovat i v závislosti na intenzitě zlého nakládání, nicméně prvek určité trvalosti musí být dán vždy.
59. U trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí je podle § 199 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku jednou z okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby skutečnost, že pachatel takový čin páchá po delší dobu. Jelikož již vlastní týrání jako znak základní skutkové podstaty daného trestného činu se vyznačuje určitým trváním, jak bylo výše vysvětleno, o páchání tohoto činu „po delší dobu“ půjde tehdy, bude-li se jej pachatel dopouštět po období představující řádově alespoň měsíce, zpravidla by se mělo jednat o dobu alespoň šesti měsíců (viz v této souvislosti kupříkladu rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 6Tdo 452/2010 a 7Tdo 1294/2015). Současně platí, že otázku naplnění uvedené kvalifikační okolnosti je třeba vždy posuzovat v závislosti na intenzitě samotného týrání – čím intenzivnější týrání bude, o to kratší doba jeho trvání bude postačovat k tomu, aby byla dána tato kvalifikační okolnost, a naopak. K odpovědnosti za okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby uvedenou v § 199 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku postačuje i zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, jak plyne z ustanovení § 17 písm. b) trestního zákoníku.
60. V nyní projednávané věci bylo prokázáno, že obžalovaný D. F. po období uvedené ve výrokové části rozsudku žil v tam označených bytech společně s poškozenou E. P., oba tedy byli osobami žijícími ve společném obydlí, jak předpokládá ustanovení § 199 odst. 1 trestního zákoníku. Navíc za situace, kdy žili jako druh a družka a měli v péči své společné dítě, je namístě také dovodit, že poškozená byla vůči obžalovanému osobou blízkou (nicméně i pokud by takový vztah mezi nimi nebyl, na věci by to nic neměnilo, neboť z pohledu § 199 trestního zákoníku je postačující, že oba žili ve společném obydlí). V rámci tohoto soužití pak obžalovaný v rozhodném období poškozenou každý den z malicherných důvodů či zcela bezdůvodně fyzicky i psychicky napadal způsobem uvedeným pod bodem 1) výroku rozsudku, nejméně v jednom případě (koncem listopadu 2016) ji dokonce silou velké intenzity kopl do břicha, v uvedeném období ji rovněž omezoval v možnosti vycházet z bytu i ve způsobu oblékání a nutil ke sběru nedopalků cigaret na veřejných prostranstvích obce Spálené Poříčí, dále ji v témže období násilím či pohrůzkou násilí (vyjádřenou výslovně či konkludentně) nutil k sexuálním praktikám specifikovaným ve výroku rozsudku, a to s frekvencí tam uvedenou. Veškeré takto popsané počínání obžalovaného je zcela nepochybně namístě pokládat za zlé nakládání vyznačující se vyšším stupněm hrubosti i bezcitnosti a působící poškozené fyzické i psychické útrapy, které bylo takové intenzity, že poškozená je vnímala jako těžké příkoří, přičemž trvalo bezmála sedmáct

měsíců, obsahovalo tak i prvek trvalosti. Jde tedy nepochybně o týrání, jak má tento pojem na mysli ustanovení § 199 odst. 1 trestního zákoníku. Jelikož k uvedenému počínání, které se vyznačovalo značnou intenzitou (jak z hlediska frekvence jednotlivých dílčích aktů, tak z hlediska jejich závažnosti), docházelo po již zmíněné období představující téměř sedmáct měsíců, je namístě závěr, že obžalovaný se jej dopouštěl po delší dobu ve smyslu § 199 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku.

61. Lze tedy shrnout, že z pohledu ustanovení § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku obžalovaný týral osobu blízkou žijící s ním ve společné domácnosti a takový čin páchal po delší dobu. Toto jeho jednání bylo zahrnuto přinejmenším nepřímým úmyslem ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Obžalovaný totiž nepochybně věděl, že svým jednáním po delší dobu způsobuje poškozené fyzické i psychické útrapy, které bude vnímat jako těžké příkoří, a s tímto následkem byl nejméně srozuměn, neboť si jej nejen představoval jako možný, ale také nepočítal s žádnou reálnou okolností, která by takovému následku mohla zabránit (a právě v tom tkví podstata srozumění jako znaku nepřímého úmyslu). Nutno poznamenat, že vzhledem k charakteru a intenzitě počínání obžalovaného vůči poškozené je velmi pravděpodobné, že jeho vnitřní psychický vztah k následku zmíněnému v předešlé větě měl formu nejen srozumění s jeho vznikem, ale dokonce chtění, tedy že na jeho straně byl dán úmysl přímý ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Tuto skutečnost ale soud uvádí spíše jen na okraj a pro úplnost, neboť z hlediska odpovědnosti za trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku není podstatné, zda jej pachatel spáchá v úmyslu přímém či nepřímém.
62. Soud se dále zabýval otázkou, zda jednání obžalovaného zapříčinilo i těžší následek uvedený v ustanovení § 199 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, tedy způsobení těžké újmy na zdraví u poškozené (k odpovědnosti pachatele za tento těžší následek přitom postačuje ve smyslu § 17 písm. a) trestního zákoníku zavinění jen ve formě nevědomé nedbalosti). Podle názoru soudu ale vznik takového následku nelze z provedeného dokazování dovodit, a to z následujících důvodů.
63. Předně je třeba připomenout, že těžkou újmu na zdraví trestní zákoník ve svém § 122 odst. 2 vymezuje jako vážnou poruchu zdraví nebo jiné vážné onemocnění, které odpovídá alespoň jednomu z taxativně vyjmenovaných typů pod písm. a) až i). Těmito typy jsou a) zmrzačení, b) ztráta nebo podstatné snížení pracovní způsobilosti, c) ochromení údu, d) ztráta nebo podstatné oslabení funkce smyslového ústrojí, e) poškození důležitého orgánu, f) zohyzdění, g) vyvolání potratu nebo usmrcení plodu, h) mučivé útrapy, i) delší dobu trvající porucha zdraví. Podle ustálené judikatury se za delší dobu trvající poruchu zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku považuje taková vážná porucha zdraví (fyzická i psychická), která velmi zásadním a citelným způsobem omezuje poškozenou osobu v obvyklém způsobu života, a to po dobu nejméně šesti týdnů.
64. V posuzované věci poškozená podle provedeného dokazování - zejména podle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, oddělení psychiatrie, specializace klinická psychologie – trpěla (a pravděpodobně stále do určité míry trpí) syndromem týrané ženy. Na jeho vzniku se minimálně spolupodílelo stíhané počínání obžalovaného, který si nepochybně vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl uvědomit, že chová-li se k poškozené takovým způsobem, jaký je popsán ve výroku rozsudku, pak to na psychice poškozené může zanechat citelné následky, tedy ve vztahu ke zmíněné psychické poruše bylo jeho jednání zahrnuto nejméně nevědomou nedbalostí (§ 16 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku). Daná porucha trvala, jak je zřejmé z logiky věci, nejméně do doby, kdy došlo k opětovnému psychologickému vyšetření poškozené, v rámci něhož byla porucha znalkyní stanovena, tedy do 12. 12. 2016. Šlo tak nepochybně o psychické problémy trvající dlouhou dobu. Projevy uvedeného syndromu, jak jsou popsány ve zmíněném znaleckém posudku, sice pro poškozenou jistě nebyly nijak příjemné a určitým (v posudku také specifikovaným) způsobem ji omezovaly v obvyklém způsobu života,

toto omezení ale podle názoru soudu nelze pokládat za natolik zásadní a intenzivní (a to tím spíše v situaci, že poškozená nebyla nucena vyhledat v souvislosti s danou poruchou pravidelnou odbornou psychiatrickou či psychologickou péčí), aby tuto psychickou poruchu bylo již namíste pokládat za těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku (a současně ji nelze podřadit ani pod jiné typy těžké újmy na zdraví, které jsou uvedeny pod písm. a) až h) ustanovení § 122 odst. 2 trestního zákoníku). Ostatně tentýž názor zaujal i intervenující státní zástupce v rámci své závěrečné řeči.

65. Na základě dosud uvedeného je tedy zřejmé, že počínání obžalovaného popsané v bodě 1) výroku rozsudku vykazuje znaky trestného činu (zločinu) týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku.
66. Trestného činu znásilnění v základní skutkové podstatě podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí pachatel, který jiného násilím nebo pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku (alinea první), respektive pachatel, který k takovému činu zneužije bezbrannosti jiného (alinea druhá). Podle ustálené soudní praxe je pohlavním stykem ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení jakýkoli způsob ukájení sexuálního pudu na těle jiné osoby, ať stejného či odlišného pohlaví. Podstatou tohoto styku je tedy fyzický kontakt s druhou osobou, který směřuje k ukojení sexuálního nutkání. Násilím se pak rozumí použití fyzické síly k překonání kladeného či očekávaného odporu. Jde-li o pohrůžku násilím, ta může být vyjádřena jak výslovně, tak konkludentně. Všechny popsané okolnosti tvořící znaky objektivní stránky trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku musejí být zahrnuty úmyslným zaviněním, jak vyplývá z již zmíněného ustanovení § 13 odst. 2 trestního zákoníku.
67. Okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby u uvedeného trestného činu je ve smyslu § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku jeho spáchání souloží nebo jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží. Pojem soulože ani pohlavního styku provedeného způsobem srovnatelným se souloží trestní zákoník nedefinuje. Ustálená soudní praxe soulož chápe jako spojení pohlavních orgánů muže a ženy (tedy jako případ, kdy mužský pohlavní úd vnikne do pohlavního orgánu ženy). O pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží pak jde v případě takového pohlavního styku, při jehož realizaci dochází k situaci srovnatelné s tou, jaká nastává u soulože. Takovou srovnatelnou situací mimo jiné je, pokud mužský pohlavní úd nevniká do vagíny ženy, ale do jiné srovnatelné části těla oběti. Na základě tohoto vymezení se za jiný pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží typicky pokládá zejména orální či anální pohlavní styk.
68. V posuzovaném případě bylo prokázáno, že obžalovaný poškozenou opakovaně přiměl jednak k orálnímu pohlavnímu styku (konkrétně v té podobě, aby mu svými ústy sála pohlavní úd až do jeho vyvrcholení), jednak k análnímu pohlavnímu styku. Poškozená tyto sexuální praktiky prováděla proti své vůli, což dávala opakovaně a zřetelně najevo (a muselo to být tedy zřejmé i obžalovanému). Požadavkům obžalovaného na jejich uskutečnění se podrobovala jen v důsledku skutečnosti, že obžalovaný ji před sexuálním aktem fyzicky napadl, ať již v návaznosti na jí projevený verbální odpor anebo ještě dříve, než jej stačila vůbec projevit (v těchto případech tak obžalovaný donutil poškozenou k pohlavnímu styku násilím), případně v důsledku strachu, že pokud by odmítla požadavek obžalovaného, jenž v zásadě na každou situaci, kdy poškozená se nechovala podle jeho představ či mu odporovala, řešil fyzickým útokem proti ní, pak by ji opět fyzicky napadl (zde obžalovaný donutil poškozenou k pohlavnímu styku pohrůžkou násilí vyjádřenou konkludentně).
69. Z pohledu trestního zákoníku tedy obžalovaný jiného násilím i pohrůžkou násilí donutil k pohlavnímu styku a takový čin spáchal pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží. Všechny tyto objektivní okolnosti byly na straně obžalovaného zahrnuty úmyslem

přímým (§ 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku), neboť věděl, že může porušit zájem na svobodném rozhodování poškozené o jejím pohlavním životě a takový trestněprávně relevantní následek způsobit chtěl. Jeho jednání tak nese veškeré zákonné znaky trestného činu (zločinu) znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Z procesní stránky je namístě poznamenat, že ve vztahu k této právní kvalifikaci vyžaduje ustanovení § 163 odst. 1 trestního řádu souhlas poškozené jako tehdejší družky obžalovaného. Poškozená přitom souhlas s trestním stíháním obžalovaného vyjádřila opakovaně již v přípravném řízení (byť ve vztahu k tehdy užití právní kvalifikaci byl irrelevantní), jak plyne z č. l. 162 a 216 spisu, v řízení před soudem na něm setrvala (č. l. 520).

70. Již v pasáži týkající se zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku soud vysvětlil, že psychická újma, kterou poškozená utrpěla v důsledku jednání obžalovaného pod bodem 1) výrokové části rozsudku, nemá charakter těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 trestního zákoníku. Odtud vyplývá, že ani u trestného činu znásilnění není namístě dovodit kvalifikační okolnost obsaženou v ustanovení § 185 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, tedy okolnost, že obžalovaný tímto trestným činem způsobil těžkou újmu na zdraví.
71. Trestného činu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo jinému úmyslně způsobí těžkou újmu na zdraví. Co se rozumí těžkou újmu na zdraví, soud vysvětlil již výše, lze jen připomenout, že jednou z jejích forem je podle § 122 odst. 2 písm. g) trestního zákoníku vyvolání potratu nebo usmrcení plodu. Jednou z kvalifikačních okolností u uvedeného trestného činu je jeho spáchání na těhotné ženě, jak se uvádí v § 145 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Ve smyslu § 17 trestního zákoníku platí, že k odpovědnosti za tuto okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby postačí nevědomá nedbalost pachatele. Pokusem trestného činu se podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku se rozumí jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedojde.
72. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že u pokusu trestného činu těžké újmy na zdraví v kvalifikované skutkové podstatě podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se úmysl pachatele musí vztahovat na všechny jeho zákonné znaky, tedy i na okolnost, že předmětem útoku je těhotná žena (na rozdíl od dokonání trestného činu, kde k odpovědnosti za uvedenou kvalifikační okolnost postačuje nedbalost, jak bylo již zmíněno), neboť pojmovým znakem pokusu trestného činu je, jak plyne z ustanovení § 21 odst. 1 trestního zákoníku, úmyslné zavinění. Na straně pachatele přitom postačuje nepřímý úmysl ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, tedy srozumění s takovým možným následkem. Jak bylo v odůvodnění již zmíněno, o srozumění jde tehdy, pokud způsobení následku významného z hlediska trestního práva není přímým cílem pachatele, ani nevyhnutelným prostředkem k jeho dosažení, neboť pachatel sleduje svým záměrem cíl jiný (který z hlediska trestního práva může být i nezávadný), současně si ale uvědomuje, že při svém počínání může způsobit také trestněprávně relevantní následek, který sice způsobit přímo nechtěl, zároveň ale nepočítal s nějakou konkrétní okolností, která by mohla vzniku takového následku zabránit.
73. V nyní projednávané věci obžalovaný poškozenou s vědomím, že je těhotná, silou velké intenzity kopl do břicha, tedy do té části těla, kde jsou u ženy v těhotenském stavu uloženy orgány, v nichž se nachází a vyvíjí lidský plod. Takové jeho počínání bylo velmi reálně způsobitelné zapříčinit usmrcení plodu či vyvolat potrat (případně oboje), čehož si obžalovaný se zřetelem na uvedený charakter a intenzitu svého útoku musel být nejen vědom, ale s takovým následkem musel být nejméně srozuměn (ve smyslu výše uvedeném). Jeho uvedené jednání tedy bylo zahrnuto přinejmenším úmyslem nepřímým ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. S ohledem na verbální projevy obžalovaného několik dní před uvedeným činem (že z poškozené lidský plod „vykope“) se jeví pravděpodobným, že obžalovaný následek spočívající v usmrcení plodu či

vyvolání potratu dokonce způsobit chtěl, tedy že jednal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, takový závěr podle názoru soudu nicméně nelze učinit zcela jednoznačně. Jak ovšem bylo výše zmíněno, k odpovědnosti obžalovaného zde postačuje úmysl nepřímý, který na jeho straně nepochybně dán byl.

74. Třebaže nedlouho po výše uvedeném fyzickém útoku obžalovaného došlo u poškozené k potratu, tedy k vypuzení plodu z jejího těla, z provedeného dokazování nelze jednoznačně dovodit příčinnou souvislost mezi tímto násilným jednáním a uvedeným následkem (jakkoli se jeví možná a pravděpodobná). Již z tohoto důvodu není možno učinit závěr, že v důsledku počinání obžalovaného došlo u poškozené k těžké újmě na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. g) trestního zákoníku, tedy k následku předvídanému ustanovením § 145 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku (nicméně znovu je třeba upozornit, že jednání obžalovaného s ohledem na jeho charakter a intenzitu bylo způsobitelné takový následek velmi reálně způsobit). Navíc těhotenství poškozené nebylo nijak lékařsky sledováno, tedy nebyla zřejmá životaschopnost a otázka zdárného vývoje plodu, přičemž předpokladem vzniku těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. g) trestního zákoníku (tedy těžké újmy na zdraví ve formě vyvolání potratu či usmrcení plodu) je skutečnost, že lidský plod je v době činu živý a schopen dalšího vývoje.
75. Na základě shora rozebraného je tedy zřejmé, že obžalovaný se v rámci skutku pod bodem 1) výroku rozsudku dopustil také jednání bezprostředně směřujícího ke spáchání zločinu spočívajícího v úmyslném způsobení těžké újmy na zdraví na těhotné ženě, jehož se dopustil v úmyslu takový zločin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo. Jde tedy o pokus trestného činu (zločinu) těžkého ublížení na zdraví v kvalifikované skutkové podstatě podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Se zřetelem na argumentaci uvedenou v poslední větě předchozího bodu nelze vyloučit, že šlo o nezpůsobilý pokus uvedeného trestného činu z důvodu nezpůsobilosti předmětu útoku (jde o situaci, kdy konkrétní společenský zájem, na který pachatel útočil, ve skutečnosti neexistoval anebo nebyl takové kvality, jakou si pachatel představoval). Ovšem z hlediska trestního zákoníku se i nezpůsobilý pokus trestného činu pokládá za pokus trestného činu ve smyslu § 21 odst. 1 trestního zákoníku.
76. Soud dále řešil otázku, zda násilné jednání obžalovaného spočívající v kopání do břicha poškozené v době jejího těhotenství je namíste posoudit – ať již vedle kvalifikace, kterou ve svém rozsudku ve vztahu k uvedenému jednání použil (tedy kvalifikace podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku), anebo namísto ní - jako trestný čin nedovoleného přerušení těhotenství bez souhlasu těhotné ženy podle § 159 trestního zákoníku, respektive jako jeho pokus. Dospěl k závěru, že takový postup není namíste. Uvedeného trestného činu v základní skutkové podstatě podle § 159 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo bez souhlasu těhotné ženy uměle přeruší její těhotenství. Uvedené ustanovení tedy hovoří o „umělém přerušení těhotenství“, což zjevně vyjadřuje specifický způsob jednání pachatele (zejména lékaře či osoby v lidové mluvě označované jako anděličkářka, ale i jiné osoby) směřující k usmrcení lidského plodu. Jde evidentně o jinou terminologii, než jaká je obsažena v ustanovení § 122 odst. 2 písm. g) trestního zákoníku (zde se hovoří „o vyvolání potratu nebo usmrcení plodu“). Z uvedeného plyne, že za „umělé přerušení těhotenství“ ve smyslu § 159 trestního zákoníku nelze pokládat brachiální násilí pachatele vůči tělu ženy (kupříkladu kopáním či silnými údery do břicha), byť by bylo vedeno úmyslem vyvolat potrat nebo usmrtit plod (a právě uvedeného brachiálního násilí se dopustil obžalovaný vůči poškozené v nyní posuzované věci). Uvedený právní názor i argumentace, na níž je založen, jsou ostatně obsaženy i v respektovaném komentáři k trestnímu zákoníku (Šámal, P. a kol, Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, str. 1632-1638), jehož autoři v této souvislosti současně označují za v současnosti již nepoužitelné rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 2. 1968 sp. zn. 7Tz 58/67, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 45/68 (v němž bylo naopak dovozeno, že trestným činem nedovoleného přerušení těhotenství podle § 228 odst. 3 dřívějšího trestního

zákona je jakékoli násilné jednání proti těhotné ženě v úmyslu přerušit bez jejího souhlasu těhotenství). Nakonec i Vrchní soud v Praze ve svém procesním rozhodnutí, kterým rozhodl o příslušnosti zdejšího soudu k projednání předmětné věci, celkem jasně naznačil, že u té části stíhaného jednání, jež záležela ve fyzickém napadení poškozené v době jejího těhotenství v úmyslu vyvolat u ní potrat, se jeví jako přílehlavá právní kvalifikace jako trestného činu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku (respektive jako pokusu tohoto trestného činu), možnost aplikace ustanovení § 159 trestního zákoníku ve vztahu k tomuto počínání obžalovaného nezmiňoval.

77. Zbývá objasnit právní kvalifikaci jednání obžalovaného pod bodem 2) skutkové věty výroku o vině rozsudku. Trestný čin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku spáchá ten, kdo jiného násilím, pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl. Jednou z okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby u tohoto trestného činu ve smyslu § 175 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku je, že se jej pachatel dopustí na svědkovi, znalci nebo tlumočnickovi v souvislosti s výkonem jejich povinnosti. Za svědka, na něhož pachatel působí z uvedené pohnutky, přitom soudní praxe pokládá nejen osobu, která již byla alespoň předvolána jako svědek a má tudíž procesní postavení svědka, ale také osobu, kterou pachatel vydírá pro budoucí výkon její svědecké povinnosti. Jde tedy o svědka v materiálním smyslu, to znamená o osobu, která vnímala skutečnosti, které mohou být podkladem pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, přičemž jednání pachatele je vedeno úmyslem odradit takového svědka od řádného plnění jeho povinností vyplývajících z trestního řádu.
78. V nyní projednávané věci poškozená byla předmětem útoku u trestněprávního jednání popsaného pod bodem 1) skutkové věty výroku o vině rozsudku, tedy vnímala okolnosti, které mohly být (a nakonec také byly) podkladem pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení. Již okamžikem vykonání uvedeného jednání tedy ve vztahu k němu měla v materiálním smyslu postavení svědka podle § 175 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku, čehož si obžalovaný byl bezpochyby vědom. Ve snaze zabránit tomu, aby takto vnímané trestněprávně relevantní okolnosti oznámila Policii ČR a v rámci případného trestního řízení o nich jako svědkyně vypovídala, čehož se obával v důsledku skutečnosti, že v souvislosti s řešením jiné věci se do místa jejich společného bydliště dostavili policisté a poškozená mu sdělila, že policistům tyto okolnosti sdělí, pak poškozené hrozil, že pokud tak učiní, pak si ji najde a zabije. Obžalovaný tedy poškozenou pohrůzkou násilí nutil, aby něco opomenula (neoznamovala jeho předchozí trestněprávní jednání a nevypovídala o něm), přičemž takový čin spáchal na poškozené jako na svědkyni v souvislosti s výkonem její povinnosti. Jeho jednání bylo zahrnuto úmyslem přímým ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, poněvadž věděl, že může porušit zájem na ochraně svobodného rozhodování poškozené v souvislosti s plněním její svědecké povinnosti (míněno v materiálním smyslu, neboť formálně poškozená ještě postavení svědkyně neměla), a takový následek zjevně způsobit chtěl. Obžalovaný tudíž po objektivní i subjektivní stránce naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestného činu (zločinu) vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) trestního zákoníku.
79. Na základě závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, které byly v odůvodnění rozsudku již rozebrány, je zřejmé, že obžalovaný je za stíhaná jednání odpovědný i z hlediska přičetnosti (§ 26 trestního zákoníku).
80. Jelikož soud v dané věci uznal obžalovaného vinným stíhanými trestněprávními skutky, ukládal mu návazně za tyto skutky trest. V této souvislosti je třeba nejprve vysvětlit, proč za všechny trestné činy stanovil jediný úhrnný trest, neboť státní zástupce v závěrečné řeči navrhoval postup odlišný, totiž aby obžalovanému byl uložen jednak souhrnný trest za pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, a to ve vztahu k trestnímu příkazu Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 26. 5. 2017 sp. zn. 1T 45/2017,

jenž nabyl právní moci dne 9. 6. 2017, jednak trest úhrnný za zbývající zločiny spáchané v nyní projednávané věci.

81. Soud v obecné rovině připomíná, že ve smyslu § 43 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se trest úhrnný i trest souhrnný ukládají v případě souběhu trestných činů, jímž se rozumí situace, kdy pachatel se dopustí několika trestných činů dříve, než je za některých z nich vyhlášen soudem prvního stupně první odsuzující rozsudek, případně než je za některý z nich pachateli doručen trestní příkaz (neboť podle § 314e odst. 7 trestního řádu nastávají účinky odsuzujícího rozsudku v případě trestního příkazu až jeho doručením obviněnému). Rozhodujícím okamžikem, který odděluje sbíhající se trestné činy od trestných činů následných, je tedy vyhlášení prvního odsuzujícího rozsudku soudem prvního stupně, respektive doručení trestního příkazu obviněnému. Trest úhrnný se ukládá tehdy, je-li o všech sbíhajících se trestných činech (lhostejno, zda jde o souběh jednočinný či reálný, tedy zda sbíhající se trestné činy byl spáchány jedním skutkem či více skutky) konáno společné řízení, k uložení trestu souhrnného dochází tehdy, pokud o některém či některých ze sbíhajících se trestných činů bylo pravomocně rozhodnuto odsuzujícím rozsudkem již dříve v jiném trestním řízení (trest souhrnný přitom lze ukládat jen při reálném souběhu trestných činů, nikoli při jejich jednočinném souběhu, neboť o jednom trestněprávně relevantním skutku – bez ohledu na to, kolik skutkových podstat trestných činů jím bylo naplněno – lze konat jediné řízení).
82. Trestní příkaz Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 26. 5. 2017 sp. zn. 1T 45/2017, na nějž poukazoval státní zástupce, byl obžalovanému doručen dne 31. 5. 2017, jak plyne z obsahu spisu v označené věci. Počinání obžalovaného popsané v bodě 1) výroku rozsudku, jež nese znaky zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku a znásilnění podle § 185 odst. 1 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, bylo ukončeno až dne 28. 6. 2017, doba jejich páčání tedy přesáhla datum doručení trestního příkazu zmíněného v předešlé větě, rovněž skutek pod bodem 2) výrokové části rozsudku, který vykazuje znaky zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) trestního zákoníku, byl spáchán až po doručení tohoto trestního příkazu obžalovanému. Jde-li o fyzický útok obžalovaného záležející v kopání do břicha poškozené v době jejího těhotenství, jenž je obsažen také v bodě 1) výroku rozsudku, k němu sice došlo koncem měsíce listopadu 2016, tedy před doručením trestního příkazu ve věci Okresního soudu Plzeň-jih sp. zn. 1T 45/2017 obžalovanému. Pokud by uvedený útok byl hodnocen izolovaně pouze jako pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, pak by bylo namístě za něj ukládat trest souhrnný ve vztahu k uvedenému trestnímu příkazu, jak dovozoval státní zástupce. Je ale třeba si uvědomit, že zmíněný fyzický útok obžalovaného proti poškozené (záležející v kopání do břicha koncem listopadu 2016) byl zároveň součástí jednání, které ve svém souhrnu vykazuje znaky (trvajících) zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, přičemž toto jednání bylo, jak soud již zmínil, ukončeno až dne 28. 6. 2017, tedy až po doručení trestního příkazu ve věci Okresního soudu Plzeň-jih sp. zn. 1T 45/2017 obžalovanému. Poněkud jinak vyjádřeno, veškeré počinání obžalovaného popsané pod bodem 1) výrokové části rozsudku bylo z pohledu ustanovení § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku jediným trvajícím trestným činem (týrání osoby žijící ve společném obydlí), přičemž doba páčání tohoto jednání přesáhla datum doručení uvedeného trestního příkazu obžalovanému, část daného jednání (kopání do břicha poškozené koncem listopadu 2016) současně naplnila skutkovou podstatu pokusu jiného trestného činu (těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku). Za popsaného stavu je za veškeré trestněprávně relevantní jednání, které je popsáno v bodě 1) skutkové věty výroku o vině rozsudku (stejně jako za skutek pod bodem 2) výroku rozsudku), namístě obžalovanému uložit jediný úhrnný trest. Ostatně pokud by soud trest ukládal způsobem, jaký navrhoval státní zástupce, pak by to mělo za následek, že obžalovaný by byl za fyzické napadení poškozené z konce listopadu 2016 postižen dvakrát – poprvé v rámci souhrnného trestu (ukládávanému za

pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku), podruhé v rámci trestu úhrnného (stanovenému mimo jiné za zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku).

83. Tento úhrnný trest pak soud stanovil ve smyslu § 43 odst. 1 trestního zákoníku v rámci trestní sazby dopadající na nepřisnější z trestných činů. Jím je pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, u něhož trestní sazba činí pět až dvanáct let odnětí svobody.
84. K osobě obžalovaného byly z popisu rejstříku trestů, přílohových trestních spisů, zpráv z místa bydliště i ze zaměstnání a sdělení Vězeňské služby ČR zjištěny následující skutečnosti. Před nyní stíhaným jednáním se dostal do střetu s trestním zákoníkem páčáním trestných činů proti majetku i proti pořádku ve věcech veřejných, za něž byl odsouzen ve věcech Okresního soudu v Tachově sp. zn. 8T 59/2013 a 8T 89/2013 k trestům výchovného charakteru (tato odsouzení již byla zahlazena), jednak trestných činů ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku (spočívajících v řízení motorového vozidla pod vlivem marihuany), jimiž byl uznán vinným v opakovaně již zmíněné věci Okresního soudu Plzeň-jih sp. zn. 1T 45/2017 (toto odsouzení zahlazeno dosud nebylo, lze proto k němu přihlížet jako k přitěžující okolnosti). Z místa trvalého bydliště obžalovaného nejsou poznatky, že by se dopustil přestupku, jeho zaměstnavatel (u něž byl zaměstnán jen několik dní před vzetím do vazby) jej hodnotí celkem pozitivně, rovněž jeho hodnocení z výkonu vazby v dané věci vyznívá kladně.
85. Při úvaze o výši trestu soud vycházel z hledisek pro posuzování této otázky rozhodných, jež jsou zakotvena zejména v ustanoveních § 38 odst. 1, § 39, § 41 a § 42 trestního zákoníku. Bral tedy v potaz povahu a závažnost projednávaných skutků, osobu obžalovaného i jeho poměry, jeho postoj ke spáchaným činům, jakož i okolnosti polehčující a přitěžující.
86. Obžalovanému ve smyslu § 42 písm. m), n) trestního zákoníku citelně přitěžovalo, že svým počínáním naplnil znaky více trestných činů a že některé z nich (zločiny týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku a znásilnění podle § 185 odst. 1 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku) páchal, respektive v nich pokračoval delší dobu (u zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí nejde o dvojí přičítání k tíži obžalovaného podle § 39 odst. 4 trestního zákoníku, neboť obžalovaný jej páchal po období, které téměř třikrát přesáhlo dobu soudní praxí pokládanou za delší dobu coby kvalifikační okolnost ve smyslu § 199 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, tedy obžalovaný uvedený čin páchal po delší dobu i v rámci delší doby jako znaku kvalifikované skutkové podstaty daného trestného činu). Další přitěžující okolností je, že obžalovaný byl v minulosti již pro trestný čin odsouzen (§ 42 písm. p) trestního zákoníku), zde je ale současně nutno brát v úvahu, že dřívější odsouzení bylo za druhově odlišnou trestnou činnost. K tíži obžalovaného je třeba dále zohlednit, že jeho jednání zanechalo na psychice poškozené určité negativní následky. Žádná z polehčujících okolností demonstrativně vyjmenovaných v § 41 trestního zákoníku u obžalovaného dána není, v jeho prospěch lze ale zohlednit, že nejzávažnější z trestných činů, jejichž znaky jeho jednání naplnilo (tedy zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku) zůstal jen ve stádiu pokusu. V potaz je třeba vzít i kladné chování obžalovaného za dobu dosavadního (a již rok trvajících) pobytu ve vazbě.
87. Při zvážení všech skutečností rozhodných pro výměru trestu, jak byly rozebrány v předchozím odstavci, zastává soud názor, že obžalovanému je namíste vyměřit trest odnětí svobody mezi třetinou a polovinou zákonné trestní sazby. Proto uvedený trest uložil ve výměře šesti roků a devíti měsíců, kterou pokládá za adekvátní okolnostem případu i osobě obžalovaného. Trest v tomto trvání musel být stanoven jako nepodmíněný, neboť ve smyslu § 81 odst. 1 a § 84

trestního zákoníku výkon trestu odnětí svobody lze podmíněně odložit jen u výměry nepřesahující tři roky.

88. S výrokem o nepodmíněném trestu odnětí svobody je spjat i výrok o způsobu výkonu tohoto trestu. V této souvislosti je třeba nejprve poznamenat, že novelou trestního zákoníku provedenou zákonem č. 58/2017 Sb. byly zavedeny pouze dva typy věznic – s ostrahou (kam má být podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen pachatel, u kterého nejsou splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou) a se zvýšenou ostrahou (do které má být podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku zařazen pachatel, kterému byl uložen výjimečný trest, kterému byl uložen trest odnětí svobody za trestný čin spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny, kterému byl za zvlášť závažný zločin uložen trest odnětí svobody ve výměře nejméně osm let, nebo který byl odsouzen za úmyslný trestný čin a v posledních pěti letech uprchl nebo se pokusil uprchnout z vazby, z výkonu trestu nebo z výkonu zabezpečovací detence). Označená novela trestního zákoníku byla v době vyhlášení tohoto rozsudku již účinná (nabyla účinnosti 1. 10. 2017), přičemž podle článku II odst. 2 jejích přechodných ustanovení platí, že při rozhodování o způsobu výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého za trestný čin spáchaný přede dnem nabytí účinnosti této novely se ode dne nabytí účinnosti této novely použije § 56 trestního zákoníku ve znění účinném ode dne nabytí její účinnosti.
89. Z výše uvedených důvodů tedy soud o zařazení obžalovaného do příslušného typu věznice rozhodoval podle trestního zákoníku ve znění novely provedené zákonem č. 58/2017 Sb. Poněvadž u obžalovaného nejsou dány předpoklady pro jeho zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou (jak jsou vymezeny v § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku), soud jej pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařadil při aplikaci ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku do věznice s ostrahou.
90. Poškozená E. P. ve věci řádně a včas ve smyslu § 43 odst. 3 trestního řádu uplatnila nárok na náhradu nemajetkové újmy (č. l. 484). V rámci něj se po obžalovaném domáhala částky 300.000 Kč za příkoří, která jí obžalovaným stíhaným jednáním způsobil, a s tím spojené psychické problémy.
91. Podle § 81 odst. 1 věty první občanského zákoníku je chráněna osobnost člověka včetně jeho přirozených práv. Podle § 81 odst. 2 občanského zákoníku ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy. Podle § 2956 občanského zákoníku pak platí, že vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákoníku (tedy mimo jiné ustanovením § 81 občanského zákoníku), nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Podle § 2957 občanského zákoníku způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohružky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.
92. V projednávané věci v souvislosti s nárokem poškozené na náhradu nemajetkové újmy (míněno jiné nemajetkové újmy než je bolestné a ztížení společenského uplatnění) je zřejmé, že jednání, jimiž byl obžalovaný uznán vinným (zejména jednání pod bodem 1) výroku rozsudku), musela být pro poškozenou značně traumatizujícím zážitkem, poškozená je tedy pocíťovala ve své osobní sféře jako vážné příkoří, neboť významným způsobem došlo k zásahu do její osobnostní

integrity a tím i k porušení její důstojnosti ve smyslu § 81 občanského zákoníku. Navíc v důsledku počinání obžalovaného se u poškozené rozvinul syndrom týrané ženy, uvedené jednání tedy zanechalo určité následky na její psychice. Podle názoru soudu je proto namístě, aby poškozené byla za takto jí způsobenou nemajetkovou újmu poskytnuta peněžitá náhrada ve smyslu § 2956 a § 2957 občanského zákoníku. Se zřetelem na vztah poškozené k obžalovanému, povahu spáchaných skutků, zmíněné následky na psychice poškozené i majetkové poměry obžalovaného soud považuje za přiměřenou výši této náhrady částku 100.000 Kč.

93. Z popsanych důvodů soud při aplikaci ustanovení § 228 odst. 1 trestního řádu poškozené E■■■■ P■■■■■ přiznal výše uvedenou částku coby náhradu nemajetkové újmy. Se zbytkem svého nároku byla jmenovaná poškozená podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci nebo zabránění části majetku. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je omezen ve svéprávnosti, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho opatrovník a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. 6. 2018

Mgr. Martin Kantor v.r.

předseda senátu